

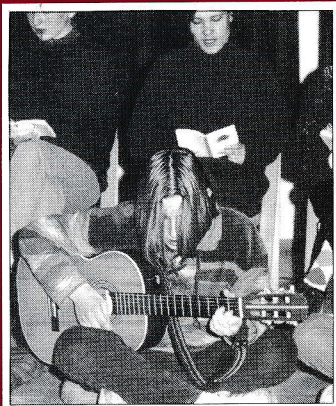
glasilo za salezijansko družino

leto 1995

Salezijanski vestnik

številka

3



Urednik vam

Veselimo se meseca maja, saj goduje Marija Pomočnica, mati vseh članov salezijanske družine, ko bomo imeli priložnost srečati se ob slovesnem praznovanju njenega praznika zadnjo soboto in nedeljo na Rakovniku.

Ob sv. Dominiku Saviu, najzlahtnejšem cvetu don Boskove vzgojne metode in duhovnosti, se bomo spomnili, da tudi danes mladi potrebujejo dobrih vzgojiteljev in izkušenih duhovnih voditeljev, da bi lahko prav usmerili svoja mladostna pričakovanja.

Z nami bo tudi sv. Marija Mazzarello, ki je postala tako čudovito "orodje" odrešenja v Božjih rokah. Koliko načrtov ima Božja previdnost tudi z nami, če bi le znali in hoteli odgovoriti na njen klic z isto velikodušno predanostjo.

Junij je mesec duhovniških posvečenj in novih maš. Jezus tudi danes ponavlja, da se mu ljudstvo smili, ker nima zadosti pastirjev. Tudi na Slovenskem močno primanjkujejo; prav tako na misijonskih področjih, ki pa so danes povsod po svetu. Zato bomo roke sklepali h goreči molitvi za nove duhovne poklice; molitev pa bomo podprli z žrtvijo in še zlasti z zglednim krščanskim življenjem.

V spodbudo in veselje nam je, da se je zadnji čas prijavilo zelo veliko novih naročnikov Vestnika. Hvala vsem poverjenikom za zvesto in požrtvovalno delo; med njimi so tudi zelo mladi. Bog daj, da bi jih posnemali še mnogi drugi.

Gotovo boste tudi tokrat našli v Vestniku kaj zase, saj je vsebina, tako kot običajno, pestra in bo lahko nagovorila vsakega izmed vas. Veseli smo vsakega pisma ali tudi obiska. Sporočite nam, kaj bi si posebej želeli in vam bomo skušali ustreči.

Vrhovni predstojnik g. Egidij Viganò je potreben naše goreče molitve, saj je resno bolan in po hudi operaciji le počasi okreva; ponovno vas vabim k molitvi zanj!

Vsem, ki ste nam pisali za velikonočne praznike, se lepo zahvaljujemo; naj nas vse povezuje živa vera v vstalega Kristusa in nas utrjuje v dobrem!

Na svidenje ob Marijinem prazniku na Rakovniku ali drugod, kjer boste praznovali Marijo Pomočnico,

Tone Cigliar

SALEZIJANSKI VESTNIK 3/95
Glasilo za salezijansko družino
Izdaja Salezijanski inšpektorat
v Ljubljani

ISSN 0353-0477

Uprava: Katehetski center - Knjižice,
Ljubljana - Rakovnik

Ureja uredniški odbor
Glavni urednik: Tone Cigliar
Odgovarja: dr. Alojzij S. Snoj
Lektorira: prof. Berta Golob
Opremil: Bojan Klančar
Tisk: Tiskarna Ljubljana

Naslov: Salezijanski vestnik
Rakovniška 6, p.p. 4
61108 Ljubljana

Na podlagi mnenja Ministrstva za kulturo Salezijanski vestnik šteje med publikacije, za katere se plačuje 5% davek od prometa proizvodov. Št.: 415-107/92 mb z dne 12.5.1992.

Salezijanski vestnik je ustanovil sv. Janez Bosko leta 1877. V slovenskem jeziku izhaja od leta 1904. Po svetu izhaja v 40 izdajah in v 19 jezikih (letna naklada je preko 10 milijonov izvodov).

Po zamisli ustanovitelja je Vestnik vez med člani salezijanske družine. Izhaja šestkrat letno. Obvešča o življenju salezijanske družine doma in po svetu ter posreduje don Boskovo vzgojno izkušnjo. Vestnik je don Boskov dar vsakomur, ki ga želi, torej zastonj. Hvaležni pa smo za vsak dar, ki nam pomaga pri kritju stroškov tiskanja.

ZADONI NAJ HARMONIJA HVALEŽNOSTI



V našem izročilu je vse od začetkov družbe živ določen praznični dan, ki se imenuje "praznik hvaležnosti". Njegov pomen in začetek segata prav na začetek don Boskovega oratorija v Turinu.

Don Bosko sam je imel izredno izostren čut hvaležnosti. Družbo hčera Marije Pomočnice je - skupaj z Marijo Mazzarello - ustanovil prav iz hvaležnosti do Marije Pomočnice. Po njeni priprošnji je namreč prejel številne in tudi izredne milosti. Me, hčere Marije Pomočnice, smo v njegovi zamisli "živo obeležje oziroma spomenik hvaležnosti" Mariji.

Tudi v svojih gojencih je don Bosko prebujal čut hvaležnosti. Hvaležnost je bila spontan odgovor fantov na don Boskovo ljubezen do njih.

Prva leta oratorija (1846 - 1849) so za don Boskov god fantje izrazili svojemu duhovnemu očetu in vzgojitelju preprosto voščilo in podali šopek cvetja. Leta 1849 pa se je dvema izmed njih porodila izvirna zamisel. Več mesecev sta zbirala svoje skromne prihranke in si celo pritrgovala pri hrani, da sta potem kupila dve srebrni srci. Želela sta srca pokloniti don Bosku za njegov god. Da bi nihče tega ne zvedel, sta na predvečer praznika sv. Janeza Krstnika, ob zelo pozni uri potrkala na vrata don Boskove sobe in mu z vso iskrenostjo in preprostostjo voščila ter izročila srebrni srca... Don Bosko je bil presenečen in ganjen ob takšni pozornosti. Naslednji dan je bila skrivnost razkrita, obenem pa je že vzklikala zamisel za naslednje leto, da bi namreč ves oratorij za don Boskov god pripravil lep praznik.

Ta dan je tako v don Boskovem oratoriju postal eden izmed najbolj pričakovanih in priljubljenih praznikov in postal tako nepogrešljiv v salezijanski tradiciji.

Don Bosko je ta "odgovor ljubezni" svojih gojencev sprejemal kot moder vzgojitelj. V tem prazniku je videl izjemno ugodno možnost vzgoje za hvaležnost, priložnost za pospeševanje veselega družinskega ozračja in poglobitev pristnih odnosov.

Od salezijancev je praznik hvaležnosti prešel tudi k hčeram Marije Pomočnice. V Morneseju (kjer je bila leta 1872 ustanovljena naša družba) se je ta praznik obhajal v preprostosti in veselem družinskem ozračju že vse od leta 1876.

V naših pravilih imamo zapisano: "V lokalni in inšpektorialni skupnosti naj se ob udeležbi vzgojne skupnosti obhaja praznik hvaležnosti, ki je pomemben trenutek družinskega življenja. V ozračju molitve, preprostosti in veselja izrazimo hvaležnost in ljubezen, ki nas združujeta s predstojnicami in med seboj..." (Pravilnik, 40).

V praksi se ta praznik obhaja na ravni družbe ob vrhovni predstojnici, na ravni inšpektorije ob inšpektorici in na lokalni ravni ob hišni ravnateljici.

Že nekaj let je navada, da vrhovna predstojnica izbere za ta praznik eno izmed inšpektorij, ki jo želi ob tej priložnosti obiskati. Letos je tako izbrala našo inšpektorijo.

V pripravi na ta dan smo si skupaj s sodelavci in mladimi prizadevale za ustvarjanje harmonije. Naj njen odmev zadoni tudi v tvojem srcu!

s. Brigita Zelič
inšpektorica



ALBANIJA

**ZAZRTI
V PRIHODNOST**

Od septembra 1994 je v Skadru v Albaniji še eden od slovenskih salezijancev, nekdanji inšpektor g. Rudi Borštnik. V pretesni hiši, ki še ni v salezijanski lasti, skrbi jo za tri različna področja: mla-



dinski center, kjer se zbira tudi do dvesto mladih; za katehetski institut, ki pripravlja katekizme in organizira različne tečaje ter za tiste mlade fante, ki želijo postati salezijanci. Ker ni prostora, ne morejo sprejeti vseh. Trenutno jih je naravnost "natlačeni" dvanajst v sorazmerno majhnem prostoru. Obiskujejo škofijsko gimnazijo, ki jo vodijo jezuiti in je odprta vsem fantom za duhovniški in redovniški poklic.

Skupnost v Skadru je bila to šolsko leto tudi pravno urejena in g. Rudi Borštnik je postal ravnatelj. Kljub visokim letom in krhkemu zdravju modro usklajuje vse tri dejavnosti, sam pa nemenja posebno pozornost kandidatom za duhovne poklice.

Ob imenovanju 92-letnega duhovnika Mihaela Koliqija za kardinala ga je skupaj s sobraty obiskal, mu čestital in v daljšem pogovoru izvedel marsikaj iz albanskega

življenja in še posebej o njegovem 37-letnem zaporu. Kardinal je priporočil, da je že papež Pij X. napovedal leta 1911 nekemu albanskemu škofu: "Albanija bo zelo trpela in na to trpljenje se je treba pripraviti. Potem pa bodo prišli lepši časi zanjo." Ta napoved, trdi kardinal, ga je skozi vseh 37 let zapora spremljala in je zato vseskozi ohranil zaupanje in optimizem.

Vsi smo trdno prepričani, da so za Albanijo napočili lepši časi. Že to dejstvo, da Rudi Borštnik po nekaj mesecih bivanja v Skadru mašuje in pridiga v albansčini, je veliko znamenje lepših časov. Vsi želimo in molimo v ta namen, da bi mnogo mladih tudi ob njegovi pomoči odkrivalo don Boska. Vsa salezijanska družina na Slovenskem se ga spominja in mu je blizu.

St. H.

ŽELIMLJE

**DUHOVNE
VAJE ZA
OSNOVNOŠOLCE**

Kot je že v navadi, smo se tudi v teh zadnjih zimskih dneh v Želimljem srečevali na duhovnih vajah z osnovnošolci. Tri skupine so dodobra napolnile našo hišo in zapolnile mesta, ki so jim jih zapustili naši dijaki, ki so odšli na zaslužene počitnice.

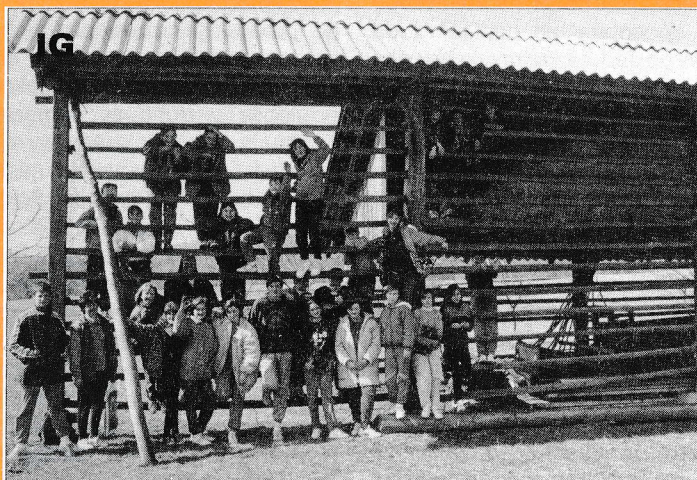
Tema duhovnih vaj je bila - naše maske. Vsak je lahko ugotovil, kakšno masko nosi: maske lepota, bahača, klovna, tekmovalca, čudaka, gospodavalneža, sanjača, samotarja, razumnika ali celo uživača...

Masko lahko hitro zamenjam. Če mi ena ne ustreza, vzamem pač drugo. Samo odločiti se moram, kakšen hočem biti v očeh drugih; to moram dobro preračunati, pa že imam ustrezen model.

Na duhovne vaje sem gledal z očmi asistenta. Bilo mi je zelo všeč. To je bila enkratna priložnost, da sem se spoznaval v delu s fanti in z okolico. Prizadeval sem si, da sem se jim približal in jim znal prisluhni.

Boštjan





Ižanski birmanci smo se podali na Bled k sestram, kjer smo imeli duhovni vikend, razdeljeni v dve skupini po okrog petdeset.

Nekaj utrinkov iz doživetij:

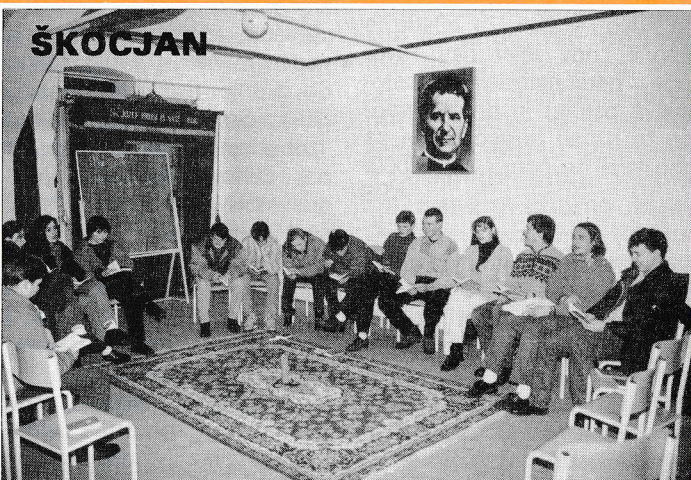
- Ta vikend sem preživela z novimi doživetji. Želim si še takih srečanj (Mateja).
- Bilo mi je zelo všeč. Tam je bila vsaka ura nekaj posebnega in zanimivega (Jana).
- Želim si še takih srečanj. Kaj tako lepega še nisem doživel (Toni).
- Škoda, da nismo šli za dalj časa. Imeli smo se zares lepo in tudi поблиže smo se spoznali (Katarina).
- Pohvala gre animatorjem, ki so nas vsak trenutek zaposlili, da smo čas dobro izkoristili (Roman).



Ob koncu februarja so bile v Šentrupertu duhovne vaje za ministrante. Zbralo se jih je okrog dvajset iz trebanjske dekanije, predvsem iz sedmega in osmega razreda. Duhovne vaje je vodil g. Ivan Turk, za pomoč pa je poskrbel bogoslovec Peter Pučnik. Pogovarjali smo se o Jezusu, ki je naša pot, resnica in življenje. Ministrantje so se zelo lepo živeli.

Ob tej priložnosti je inšpektor g. Stanislav Hočevar blagoslovil prenovljeno župnijsko podstrešje. Po prizadevnosti župnika g. Janeza Vidica so uredili štiri podstrešne sobe, v katerih lahko sedaj prenoči dvajset ljudi. Vsekakor je to zelo dobrodošla novost za razna srečanja ministrantskih in drugih skupin.

P. K.



Odpreti se v duhu in sprejeti luč velikonočne skrivnosti v naše življenje. Tako bi lahko poimenovali namen srečanja mladih leskovške dekanije.

V pogovoru nas je povezala misel o tem, da je lahko vsak izmed nas v poglobljanju in razdajanju svoje ljubezni in za Ljubezen kaplja žive vode k rasti in duhovni prenovi.

V prihodnost nismo zazrti s strahom, temveč nas prežema upanje in vera v jutrišnji dan, čeprav pogosto naletimo na nerazumevanje okolice. Vsa naša mnenja, so se izoblikovala v pismih, ki smo jih naslovili Jezusu.

Poslovali smo se v želji, da bi sprejeli križ ljubezni kot pot do svoje osebne izpolnitve.

Paulina



RIM

NOVI PREVENTIVNI SISTEM

Na mednarodnem srečanju salezijanske družine (od 26. do 29. januarja 1995) so se zbrali predstavniki 13 vej (od 27) iz 21 dežel: iz Argentine in Kanade, Indije in Japonske... Navzoči sta bili tudi predstavnici gibanja (Indijanki iz Urugvaja), ki združuje laike in člane posvečenega življenja. Imanuje se Salezijansko kontemplativno bratstvo Marije iz Nazareta. To gibanje še ni uradno vključeno v salezijansko družino, a že deluje na Colle Don Bosco. Med njimi je tudi dekleta iz Gorice. Njihov cilj je poglobljeno življenje po evangeliju na salezijanski način. Poleg salezijancev in salezijank so bile navzoče tudi don Boskove prostovoljke, številni don Boskovi sodelavci, bivši gojenci in člani združenja Marije Pomočnice, predstavniki tistih vej torej, ki delujejo tudi pri nas, pa tudi drugih vej, ki jih pri nas ni.

Med udeležence je trikrat prišel tudi vrhovni predstojnik salezijanske družbe g. E. Viganò. Kljub bolezni - pravijo, da težki - je sam živahno predstavil pomen letošnjega vezila. Preprosto: kakor papež govori o novi evangelizaciji, tako je treba tudi ponovno razložiti in predstaviti "novi preventivni sistem".

Kaj je novi preventivni sistem? To je salezijanska duhovnost, ki nam pomaga vzgajati mlade za vrednote. Strnimo jo v tri točke: salezijanski vzgojitelj (salezijanec,

starši, sodelavec...) je sposoben biti z mladimi, da jim posreduje kulturo krščanske svobode - duhovnost z jasnim ciljem, ki je svetost; to pa dosega z metodologijo preventivnega sistema, ki z razumom, vero in ljubeznivostjo ustvarja vzgojno ozračje.

Vrhovni predstojnik pravi: Cerkev danes nima težav z vsebino krščanske vere (pomisljimo le na Katekizem katoliške Cerkve). Ta je lepo izdelana in jo pozna skoraj ves svet. Oznanjevalci in veroučitelji za vero pa imamo težave s komuniciranjem - posredovanjem vsebine. Tudi starši in vzgojitelji. Težave so torej predvsem metodološke narave.

Čemu novi preventivni sistem? Novi preventivni sistem (še zlasti z vidika letošnjega vezila) je vzgojna metoda, ki nam pomaga ponovno opredeliti temeljne vrednote, ki so pomembne za mlade, na način, ki je bližji današnjemu mlademu človeku. Vzgojati po "novem" preventivnem sistemu pomeni: vzgojitelj preučuje "nove" okoliščine, v katerih so mladi danes, da bi bolje razumel njihovo "novo" govorico ter se znal v njej tudi sam "na novo" izraziti. Za mlade je napočil "nov letni čas" svobode, personalizacije (dostojanstva osebe) in drugih vrednot, te pa so največji izzivi za vzgojitelje na pragu leta 2.000.

ASS

V ČEM JE BISTVO?

Z letošnjo pomladjo smo hčere Marije Pomočnice začele leto neposredne priprave na naš 20. vrhovni zbor.

Tema prihodnjega vrhovnega zbora je načrtana zelo konkretno. Vsaka sestra in vsaka skupnost naj bi se tako poglobila v duha sv. Janeza Boska in sv. Marije Mazzarello, da bi mogla znova in jasneje odkriti, kaj je bilo tisto prvo gibalno osebno svetosti in apostolske zavzetosti naših ustanoviteljev in prvih sester.

Nehote mi vedno znova prihaja pred oči podoba naše sestre Magdalene Morano (1847 - 1908), ki jo je sveti oče Janez Pavel II. lani 5. novembra razglasil za blaženo. Vse njeno življenje je kot bogata vezena, sestavljena iz majhnih, skrbno izdelanih vbodov, vsi pa odkrivajo novo in prepričljivo možnost v drugačnih razmerah živeti prvotno karizmo.

Ko se človek včasih sprašuje, kaj je v življenju tisto bistveno, bi prav pri njej mogli najti odgovor. Dovolj bo, če se kratko ustavimo le ob nekaterih nepomembnih dogodkih njenega življenja.

Kot dekleta (po poklicu učiteljica) si je prizadevala za trdno notranje življenje, ki je temeljilo na vsakdanjem srečanju z Bogom. Nekoč je vprašala svojega duhovnega voditelja, če je zanjo primereno branje romanov, ki so v tistih časih krožili v rokah 'izobraženih gospodičen'. Moder duhovni voditelj ji je to odsvetoval, preprosto zato, da se Magdaleni, če bi se začela zatekati k puhli fantaziji in čustvom, ne bi zameglil redek dar uravnovešenosti in sposobnosti spoprijemati se z vsakdanjo stvarnostjo.

Magdalena se je držala nasveta in ohranila stalno občudovanja vredno vedrino značaja.

DON BOSKO NA PLATNU

V kraju, kjer je poučevala, je živel zanemarjen berač, ki je vsem zbuja odpor. Ko je hudo zbolel, nihče ni imel poguma, da bi stopil k njemu in pogledal, ali kaj potrebuje. Tudi učiteljica Magdalena je čutila nemajhen odpor, a se je vendarle napotila k njemu. Z veliko preprostostjo mu je očistila bivališče in mu pripravila toplo hrano; govorila mu je o Bogu in poskrbela, da je umrl spravljen z njim.

Vse življenje je bila prisrčno povezana z mamo, vdovo od Magdaleninega osmega leta. Ko je razumela, kako si mama želi imeti svoj domek, si ni dala miru, dokler ni s svojimi prihranki kupila hišico z vrtom in ji jo podarila.

Ko je kot tridesetletno dekle vstopila v družbo hčera Marije Pomočnice ni mislila na to, kako bi najbolje uporabila svojo že bogato življenjsko izkušnjo, ampak je želela predvsem vršiti Božjo in ne svojo voljo.

Kmalu potem, ko je naredila zaobljube in postala hči Marije Pomočnice, je bila poslana na daljno Sicilijo. Takoj je bila pripravljena; edini težki trenutek je bilo slovo od mame. V novem, nepoznanem in sprva nezaupnem okolju je kmalu postala priljubljena prav zato, ker se je za vsakogar zanimala, skušala videti potrebe in pomagati za vsako ceno.

V zavetišču za sirote nekega večera najmlajša deklica - bila je stara komaj šest let - ni mogla zaspati, ker jo je bilo strah. Sestra Magdalena se ji je približala kot mama, jo pobožala in ji zagotovila, da je njen angel varuh ob njej. Deklica je pomirjena zaspala.

Ob prazniku sv. Agate - mestnem žeganju - ko so

deklice že nestrpno čakale, da bodo šle ven na praznik, si je ena od najmanjših pri zajtrku s kavo polila praznično šolsko uniformo. Mlada sestra, ki je že skoraj izgubila potrpljenje med tistimi nemirnimi deklicami, je povzdignila glas: "Boš pač ostala doma. Tako se boš naučila biti bolj pazljiva." Ravno takrat pa je prišla tam mimo sestra Magdalena in naletela na deklico, ki se je topila v solzah. S sočutnim pogledom in brez besed jo je prijela za roko, jo odvedla v pralnico, počistila in polikala oblekico in jo vso srečno pripeljala nazaj. Mladi sestri pa je šepnila na uho: "Malo je potrebno, da deklico osrečiš. Biti moramo njihove mame, ne pozabi tega!"

Danes, po 87 letih, odkar je umrla, je truplo sestre Magdalene Morano popolnoma ohranjeno, nestrohnjeno. Tisti, ki so ob beatifikaciji imeli priložnost počastiti to dragoceno relikvijo, enoglasno pričajo o tem. Ljudje iz krajev na Siciliji, kjer je delovala, zatrjujejo, da je njena priprošnja pri Bogu še vedno učinkovita in se zato z zaupanjem zatekajo k njej.

V čem je torej bistvo? O tem se je pogosto vpraševala tudi sestra Magdalena Morano. Za vse življenje si je vtisnila v spomin in v srce besede sv. Marije Mazzarello: "Ljubimo ga, sestra Magdalena, mar ne! Ljubimo Jezusa. Delajmo le zanj!" S to ljubeznijo v srcu je veliko jasneje videla, kaj potrebujejo ljudje, predvsem dekleta v okolju, kjer je živela. In ta ljubezen jo je nagibala, da se v pozornosti do drugih in v razdajanju zanje ni nikoli naveličala, ampak znala izkoristiti vse najmanjše priložnosti.

s. M. Ž.

Salezijanska navzočnost v župniji Veržej se čuti že sedem desetletij. Don Boskova podoba, ki živi in plemeniti srca mnogih Pomurcev, se od letošnjega praznika sv. Janeza Boska zrcali tudi na platnu; naslikal ga je domačin Jožef Osterc.

Don Bosko se je zaustavil pred verženskim klošтром; ob njem stoji sv. Dominik Savio,



ki naznanja novo upanje tudi za kraje ob Muri. Don Bosko z dobroto srca kaže na Marijo, najbrž z mislijo, ki so jo premnogi že tudi osebno doživeli: "Častite Marijo in boste videli, kaj so čudeži!"

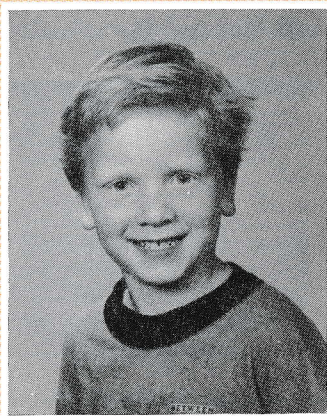
Ob blagoslovitvi podobe je izrekel inšpektor Stanislav Hočevar gorečo prošnjo še po enem čudežu: da bi nova družbena ureditev sprejela tudi nove oblike vzgoje in vrednot; čudež, da bi nova oblast dovolila tudi nove vsebine in načine izobraževanja. Tudi za verženski klošter živi zamisel o srednji poklicni šoli damače in umetne obrti, pa se žal sprejemajo novi, zelo nenaklonjeni zakoni za zasebne šole.

F. M.

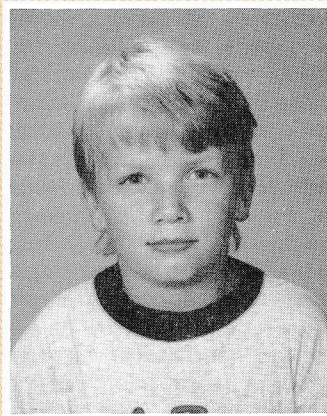


TUDI OSNOVNOŠOLCI

Prav gotovo drži, da ni vsaka stvar za vsakega. Mladi se navadno naučijo ceniti to, kar cenijo odrasli, ki jih vzgajajo in uvajajo v življenje. Prav nič nas ne preseneča, da so že tudi osnovnošolci zavzeti za Salezijanski vestnik, čeprav ni posebej namenjen njim. Če ga imajo pri roki, ga vzamejo v roke, saj jih vse zanima, in v njihovo mlado življenje lahko pade dobro seme, ki bo obrodilo sad ob svojem času. Danes se srečujemo z Markom in Andrejem iz Bratonec, saj je pri njih in v vsej beltinški župniji veliko naročnikov Vestnika.



Marko



Andrej

Smo petčlanska družina in živimo skupaj z babico, kateri pomagava raznašati Salezijanski vestnik. Teta, ki ga je prej nosila tudi k nam, se je preselila in prosila, če bi ga lahko mi raznašali. Ona je tudi imela seznam vaščanov, katerim je redno nosila Salezijanski vestnik.

Starejši ljudje pri nas radi prebirajo Salezijanski vestnik, mladi pa nimajo toliko časa. Misliva, da je Vestnik zelo zanimiv in bi ga tudi mladi morali pogosteje prebirati.

V naši vasi imamo kar

nekaj duhovnikov. Najin soseda je salezijanski duhovnik in dela v Afriki, teta pa je misijonarka v Indiji. Mogoče je pri nas toliko duhovnikov tudi zato, ker se molivci vsako prvo nedeljo v mesecu zbirajo k skupni molitvi v vaški kapeli in molijo za nove duhovne poklice.

Midva sva še učenca osnovne šole: Marko 4. razreda in Andrej 7. razreda. V prostem času najraje igrava nogomet ali košarko, Marko pa je posebno navdušen za računalništvo. Včasih greva kam na izlet, vendar na Rakovniku ali v Želimljem še nisva bila. Mogoče bova šla kdaj, ko bova starejša.

Veliko uspeha pri delu in lep pozdrav.

Andrej in Marko Sreš
Bratonce 40
69231 Beltinci

Katoliško Cerkev je ustanovil Kristus Gospod v zveličanje vseh ljudi in jim mora brezpogojno oznanjati evangelij. Zato sodi, da je njena dolžnost širiti odrešenjsko oznanilo tudi s sredstvi družbenega obveščanja in ljudi poučevati, kako naj jih pravilno uporabljajo.

Cerkev ima po naravi pravico, da vsako vrsto teh sredstev uporablja in ima v svoji lasti, kolikor je potrebno in koristno za krščansko vzgojo in v zveličanje duš. Pastirji Cerkve pa so dolžni vernike tako poučevati in voditi, da bodo ti tudi s pomočjo teh sredstev dosegali zveličanje ter spopolnitev zase in za vso človeško družbo.

Laiki pa naj končno tovrstna sredstva tako oživljajo s človečanskim in krščanskim duhom, da bodo mogla v polni meri ustrezati velikemu pričakovanju človeštva in tudi božjim načrtom.

(Drugi vatikanski cerkveni zbor, Odlok o sredstvih družbenega obveščanja, t. 3)



Tudi planinarji smo doma,
 v veliki naši trah go
 Koroške planine, Ob
 nijski planini

ŽUPNIJA SELE

Domnevalo, da so se Slovenci tu naselili že v času madžarskih vpadov na Koroško v 10. stol. Z veliko verjetnostjo so bile Sele naselje že leta 1364, ko se omenja cerkev sv. Urha. Župnija je postala šele leta 1787.

Ta planinski raj, naseljen z dobrimi ljudmi - zavednimi Slovenci, je kmalu po vojni privabil nekatere salezijance, da so поблиže spoznavali te lepote, te ljudi in radi prisluhnili njihovem nežnemu petju. To so bila občasna delovanja ob pastoralni pomoči, vodenju pevskih zborov in zapišovanju pevskega gradiva.

Tesneje se je ta župnija povezala s salezijanci ob prihodu g. Ivana Matka za kaplana (1952). Njegovo delovanje je močno zaznamovano na kulturnem področju v okviru farnih društev. Z njegovim prizadevanjem in velikodušnostjo vseh župljanov so zgradili leta 1964 novo cerkev, posvečeno Mariji Pomočnici kristjanov. V ljudeh je živela salezijanska duhovna in vzgojna

misel. Ob graditvi cerkve je pod isto streho dobil domovanje tudi farni dom z dvorano.

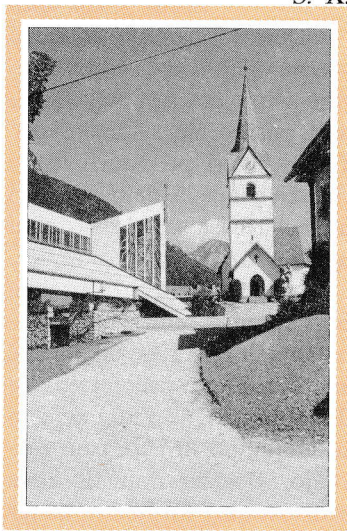
Z odhodom g. Ivana Matka (1987) je v župniji dobil novo in drugačno vlogo župnik. Predvsem se je njegovo delovanje omejilo na pastoralno področje. To je delo z različnimi skupinami: ministrantsko, biblično, mladinskim pevskim zborom, misijonski in adventni sejem... V župniji se pripravljajo otroci in mladi na prvo sveto obhajilo in sveto birmo, verouk pa imajo v šoli. V župniji delujeta dve dvojezični šoli, v katerih je okrog 40 otrok, ki govorijo še svoj materni slovenski jezik. Župnija danes šteje približno 730 ljudi. Ni čuditi težnje, da bi se ljudje močno odseljevali v bližnje večje kraje. Število faranov se počasi manjša, ker imajo družine manj otrok.

Ob raznih ohranjenih lepih starih navadah verskega življenja, je nekoliko drugače z novimi oblikami pastoralnega delovanja. Hribovski ljudje -

zasidrani med gorami, ki zakrivajo širok pogled, če se ne povzpneš nanje, ohranjajo kot svesto še vero in narodnost. Čedalje bolj močno pihajo tudi vetrovi drugačne miselnosti in zato pri marsikaterem ostaja vera le še kot močna tradicija. Kljub vsemu ostaja vsa župnija še pretežno slovenska. Tudi globoka vera, versko življenje v župniji in pastoralno delovanje slovenskih salezijancev pomagajo in spodbujajo k ohranjanju slovenske narodne zavesti.

Čudovit planinski svet na široko odpira vrata vsakemu, ki želi širokih obzorij in občutiti domačnost sredi gora. Večina ljudi ima v sebi to značilnost narave. Čeprav razne okoliščine lahko človeku, ki kot tujec dlje časa živi v nekem še tako lepem kraju, vzbudijo tudi ta občutek zaprtosti in osamljenosti kletke. Človekovo srce čuti in zato ga tudi vleče tja, kjer je toplina in pristna ljubezen, kjer je med ljudmi vsaj malo raja. Tega je veliko med selskimi farani, morda še več v prelepi naravi planinskega raja.

Š. K.



EGIDIJ VIGANO

OBČNI ZBOR DBP

JULIJA BO OBČNI ZBOR DON BOSKOVIH PROSTOVOLJK, ENE NAJBOLJ ZNAČILNIH VEJ SALEZIJANSKE DRUŽINE.

□ *Don Boskove prostovoljke (DBP) so novejša veja salezijanske družine. O njih se malo govori. Kdo so in kakšen je njihov namen?*

Smo pred tako izvirnim dejstvom, da ga ni lahko zajeti v celotnem njegovem bogastvu, ki je danes postalo resničnost, uradno priznana tudi od Cerkve. To je novost Gospodovega duha. Mislim na svetne ustanove posvečenega življenja. Med temi so tudi don Boskove prostovoljke. Težko je v današnjem svetu razumeti redovniško življenje, še težje pa je razumeti pomen in namen posvečene svetnosti.

□ *Kaj je posebnost don Boskovich prostovoljk?*

Don Boskove prostovoljke uresničujejo tri bistvene sestavine v svojem življenju: svetnost, posvečenje, salezijanskost. Te tri stvari predstavljajo tri vire življenja in delovanja, tri utemeljitve istosti, tri značilnosti njihove razpoznavne izkaznice.

Ni nekega prej in nekega pozneje med temi tremi vrednotami; druga drugo tako rekoč zahtevajo, se prepletajo, se dopolnjujejo, se vzdržujejo in se vzajemno in istočasno razvijajo. Položaj don Boskove prostovoljke bi lahko danes

označil kot "mejni". Živi in deluje na stičišču Cerkev - svet. Sicer je to neudoben položaj, vendar bistvenega pomena.

Strukturo za tako življenje je Cerkev dala šele leta 1947 z dokumentom papeža Pija XII. Provida Mater, ki je



edinstven in obenem rodoviten za prihodnost. Filip Rinaldi pa je deloval samo do leta 1931, to je leto njegove smrti. Temelji in pogoji (ne pa izrazoslovje) svetne ustanove posvečenega življenja so bili trdno postavljeni prej zgodovinsko in šele nato jezikovno.

□ *To je še povečalo našo radovednost. Nam lahko posredujete še kakšno novico?*

Don Boskovich prostovoljk v svetu je nekaj čez tisoč. Dve

besedi: "v svetu" in "tisoč" izgovarjam s posebnim podarkom. Mislim npr. na Vzhodno Evropo. Mnogi so govorili, da je neprodirna. In vendar so tam živele in delovale don Boskove prostovoljke. Tudi številčno so rasle.

Mislim, da lahko dam še drugo primero. Z ene strani težka izpoved zaobljub, harmonije med profanim in evangeljskim, med profesionalnostjo na najvišji stopnji in prizadevnostjo za korenito krščansko življenje v svetu biologije, razvojne tehnike in drugih poklicev na meji z etičnimi vprašanji. V tem sodobnem okolju so navzoče don Boskove prostovoljke. Ne smem jih imenovati: tu je dolžnost tajnosti, to, kar uresničujejo same prostovoljke v svojem življenju. Ne razglashajo na vse strani svojega poklica, ampak ga živijo.

Naj pojasnim še drugo besedo: "tisoč". Danes smo navajeni na astronomske številke. Taka majhna številka se nas le delno dotakne. Prostovoljke predstavljajo dejansko moč, razširjeno navzočnost, ki budi zanimanje in usmerja pozornost na evangelij in na osebo Gospoda Jezusa.

Dobro je biti pozoren tudi na dejstvo, da gre za "posvečene žene". V sedanjem zgodovinskem in kulturnem trenutku živijo te žene odgovorno in s tem veliko prispevajo k boljšemu razumevanju dostojanstva, vloge in prispevka žene za družbeno prenavo.

(Povzeto po Bolettino Salesiano, februar 1995, str. 2.)



IVAN TURK

KRŠČANSKA SKUPNOST ODGOVORNA ZA DUHOVNE POKLICE

Prav lepo pozdravljeni, dragi molivci!

Salezijanci se pripravljamo na vrhovni zbor. Tema zbora je: Salezijanci in laiki - povezani in soudeleženi v don Boskovem duhu in poslanstvu. Tema, ki jo zahteva naš čas, saj uspešnega pastoralnega dela ne more biti brez resne povezave med kleriki in laiki.

To sodelovanje je zelo pomembno tudi v skrbi za duhovne poklice, saj se le-ti rojevajo in zorijo med laiki. Pomembno vlogo imajo zlasti še razne molitvene skupine in veseli me, da se tega začnemo zavedati tako kleriki kakor laiki.

Gospa Fani Turšič iz Begunj pri Cerknici mi je v svojem prijaznem pismu, kateremu je dodala seznam 50 molivcev in molivk, za katere skrbi in jih povezuje, med drugim zapisala tole: "Kakor vidite iz seznama molivcev, da ne nazadujemo, ampak se številčno krepimo, čeprav je precej molivk umrlo. Trdno smo prepričane, da smo me molivke in molivci pripomogli vsaj delček, da imamo iz naše fare duhovne in redovne poklice, in če Bog da, bomo letos, 4. julija, imeli v naši begunjski fari novo mašo. Imel jo bo Franci Švigelj iz podružne vasi Bezuljak. Molimo drug za drugega, da ostanemo zvesti Bogu do smrti, pa četudi pride boja vihar."

Ta boja vihar je že prišel ali bo še prišel v teh mesecih tudi naš letošnje novomašnike, zato jih podprimo s svojimi molitvami, da bodo zmogli ostati zvesti svojemu velikodušnemu: Tukaj sem!

Hvalevredna je tudi spodbuda molivke in don Boskove sotrudnice Ljubice Košir iz Sodražice, ki je napisala pismo in ga razposlala nekaterim župnijskim uradom v svoji dekaniji, v katerem vabi, da bi se po župnijah organizirale molitvene skupine za duhovne poklice in potem po možnosti kdaj skupaj poromale na Kurešček, kjer je vsako tretjo soboto v mesecu molitveno srečanje za duhovne poklice. Upam, da je posejano zrno padlo v rodovitno zemljo.

Vstopili smo v mesec maj, ki je ves posvečen njej, ki je Mati vseh duhovnih poklicev. Pri šmarnični pobožnosti ne bomo pozabili misliti in moliti za mlade, da bi si izbrali poklic, ki jih bo osrečeval.

Posebej pa vas, dragi molivci, vabim, da poromate k Mariji Pomočnici na Rakovnik v soboto, 27. maja 1995, ko bo naše letošnje molitveno srečanje z začetkom ob 9. uri. Pridite in povabite še druge. Marija na Rakovniku vas pričakuje.

Lep majniški pozdrav in iskrena hvala za molitve ter velikonočna voščila.

Ivan Turk, Boštanj 16, 68294 Boštanj, tel.: 0608/41-006

MOLITVENI NAMENI

JUNIJ

Srce Jezusovo, bogato za vse, ki te kličejo, usmili se nas!

V mesecu mašniških posvečenj prosimo za dar binkoštnega ognja za letošnje novomašnike in za nas same, da bi jih mogli podpirati pri njihovem poslanstvu.

JULIJ

Sv. Frančišek je pogosto molil pred Križanim: "Najsvetejši Gospod, razsvetli temo mojega srca in mi podari pravo vero, trdno upanje in gorečo ljubezen!"

Te kreposti so posebno potrebne duhovnikom in redovnikom. Molimo v ta namen.

K BOGU SO ODŠLI PO PLAČILO

Amalija Škrli, Begunje/Cerknica
Terezija Zabukovšek, Teharje
Alojz Lisec, Boštanj
Janez Slak, Predoslje
Terezija Sraka, Melinci
Marga Majcen, Melinci
Ana Sraka, Lipovci
Frančiška Flisar, Melinci
Gizela Fekonja, Melinci
Frančiška Kljun, Dolenja vas
Neža Frangež, Dragonja vas
Ivan Vamberger, Ravne
Terezija Raj, Gor, Bistrica
Marija Kolenko, Sred. Bistrica
Atilija Grižančič, Piran
Jožefa Mozetič, Zalošče
Ivanka Gomišek, Griže
Marija Anželj, Sv. Andraž
Ana Šoš, Vitomarci
Marija Ljubec, Novinci
Pavlina Žižek, Slavšina
Elizabeta Šalamun, Novinci
Maks Papst, Vitomarci
Bogdan Rojs, Vitomarci
Ana Leskovec, Godovič, mati duhovnika
Elizabeta Trefala, Hajdina
Alojzija Kocjan, Skocjan
Urška Balažic, Dokležovje
Verona Jerič, Dokležovje
Marija Korblin, Dokležovje
Marija Kreft, Dokležovje
Urška Görek, Dokležovje



JERNEJA KOVŠCA

POJDI IN POVEJ
SVOJO ZGODBO

Štiri postne vikende so se uresničevale letošnje duhovne vaje, ki jih organizirajo salezijanci skupaj z mladimi sodelavci. Mladi iz vseh koncev Slovenije so se srečali na Pohorju, Mirenskem Gradu, v Želimljem in na Bledu. Preko dvesto si jih je "vzelo" nekaj dni zase, za prijatelje in za Boga. Letos so se pogovarjali o nestrpnosti, se jo tudi igrali, jo skušali premagati in začutiti lepoto medsebojne sprejetosti.

□ ... moja zgodba?

Tvoja, ja. Vsakdo jo ima. In lepo je, če najdeš koga, ki ji prisluhne.

Ko je Vaseduva poslušal, se je prepustil pripovedovalčevim besedam; tih, odprt, čakajoč, nobene ni pričakal z nepotrpežljivostjo, pristavil ni ne hvale ne graje, samo poslušal je.



Kakšna sreča je izpovedati se takemu poslušalcu, spustiti v njegovo srce svoje življenje, svoje iskanje in svoje trpljenje, in ne mislite, da veselja ne.

□ Praviš, da te drugi ne razumejo?

Ko se mu je zdelo, da je njegovo življenje popolnoma zgrešeno in nepomembno, da je nadomestljiv kot počen lonec, je šel in vse to povedal mali Momo. Že ko ji je razkladal, se mu je skrivnostno razjasnilo, da se je pošteno urezal. Takšen kot je, je med vsemi ljudmi svojevrsten in zato na poseben način pomemben za svet.

□ ... in te bodejo kot ježki

V zgodbi, ki smo jo slišali v petek zvečer, gre to takole.

Gotovo veste, sicer si pa predstavljajte, da več ježkov zelo težko spi skupaj. S svojimi bodicami si popikajo tačke in smrček. Tisto zimo je bilo silno mrzlo in nujno so morali poiskati način, da bi lahko spali

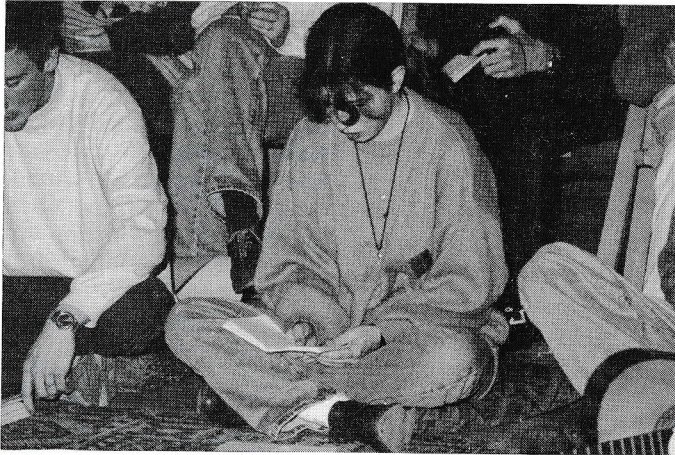
skupaj. Pa so le dognali, kaj naj storijo. Z vso previdnostjo in dobrohotnostjo so se približali drug drugemu, se nežno pogledali, potegnili k sebi bodice in jih skrili ter se dobro imeli.

Ljudje imamo tudi bodice, saj se strinjate, ne? To so naše

kar pojedli skromno begunsko večerjo.

Ko smo ob koncu igre gledali še film o beguncih, se mi je porodilo vprašanje: Kako naj tem ljudem ponudim množico knjig, ki zaprašene stojijo v moji omari?

Med igro sem le tekala sem



slabe lastnosti, s katerimi pikamo drug drugega, ker težko razumemo, da se komu za nami zelo mudi, da sošolec težje dojema snov, da mora poslušati ravno to glasbo, da je mama danes pač slabe volje in tako naprej, ker se mi zdi, da ta nestrpnost sploh nima mej.

□ Begunci za eno sobotno popoldne

Postaviti se je treba v vlogo begunca, "romati" od enega uradnika do drugega, ki med seboj kar tekmujejo v svojih nemogočih zahtevah, in iskati državljanstvo. Res, da je bila to igra, toda krepko smo okusili nestrpnost in na koncu ne le poskusili, pač pa

in tja. Šele ob koncu sem pričela razmišljati o sprejemanju drugačnosti; ne le beguncev, morda celo bolj tistih, s katerimi se srečujem vsak dan.

Prevzel me je film o begunskih otrocih. Preveč zrelo razmišljajo za svoja leta.

□ Ima še kdo kakšno vprašanje?

Ja, v nedeljo smo se povezali v eharistiji, ob oltarju, ko smo se po sobotni spovedi zopet vrnili v tihi domači kraj, k svojemu Očetu. Tu izgine vsaka sled sovraštva, ker ta prostor v sebi nosi premočno sporočilo darovanja in sprejemanja. Žarek svetlobe je švignil v nas. "Pojdite in oznanjajte...!"

ŠE NEKAJ DROBNIH UTRINKOV

Pojdi k svojemu prijatelju in mu reci: "Hvala ti, zaradi tebe sem mnogo boljši." To poživlja, daje novih moči, to je skrivnost iskrenega prijateljstva.

Tina



Na teh duhovnih vajah sem spoznal, da ljudje prehitro sodimo druge ljudi. Čudovito se tudi počutim, saj se dva dni nisem prav z nikomer kregal.

Marko



Na teh duhovnih vajah sem spoznal, da so lahko zanimivi tudi tisti ljudje, ki jih ne poznam in imam morda predsodke do njih. Do srca pa mi je segla sobotna spoved, saj se z duhovnikom lahko pogovoriš kot s prijateljem na vasi.

Jakob



Na teh duhovnih vajah mi je bilo všeč predvsem delo po skupinah. Tam si lahko v miru razmišljal in te svoje občutke zaupal tistim, ki so bili s tabo v skupini.

Tadeja



Spoznala sem, da sem tudi sama velikokrat nestrpna, saj prej o tem nisem veliko razmišljala. Hvala vam za to spoznanje.

Amadeja



DON BOSKO NA SLOVENSKEM

Slovenci smo bili zaradi bližine Turina seznanjeni z don Boskovim delom dobrih 25 let pred njegovo smrtjo. Tako smo leta 1868 dobili prevod življenjepisa Mihca Magoneja, čez dve leti pa Dominika Savia, dveh svetniških gojencev v don Boskovi vzgojni ustanovi. Življenjepisa je don Bosko napisal sam. Z obsežno študijo dr. Bogdana Kolarja pa smo dobili vpogled v celotno dogajanje od začetkov do nasilne prekinitve cvetočega dela leta 1945.

□ Zakaj ste se lotili študija in obravnavanja salezijanske zgodovine?

Imel sem srečo, da sem na vseh stopnjah izobraževanja imel zelo dobre učitelje zgodovine, ki so mi pomagali, da sem podarjene sposobnosti še razvijal in se sam začel bolj zavzeto zanimati za lastne korenine in zgodovino nasploh. V gimnaziji je bil moj učitelj zgodovine g. Anton Košir, ki še vedno poučuje v Želimljem in je hkrati župnik na Igu. Ob njem se je zbrala skupina, ki je začela zbirati gradivo za zgodovino salezijanskih ustanov na Slovenskem. Imeli smo neke vrste zgodovinski krožek. Ker smo ob šolskih obveznostih imeli še na pretek časa za druge stvari, sem se začel bolj načrtno zanimati za preteklost salezijanskega dela na Slovenskem. Nadaljnji študij ne Teološki in na Filozofski fakulteti mi je omogočil sistematično nadaljevanje takšnega dela.

□ V magistrski nalogi "Razvoj salezijanske misli na Slovenskem do ustano-

vitve prvega zavoda na Rakovniku (1901)" obravnavate salezijansko predzgodovino pri nas. Kako je pričakovala salezijance Cerkev in družba (svetna oblast) na Slovenskem?

Povsem naravno je bilo, da sem ob zbiranju informacij o navzočnosti don Boskove misli na Slovenskem začel z začetki, to je pri iskanju vezi, ki so se spletle med njegovimi ustanovami v Turinu in slovensko javnostjo. Že vse od srede šestdesetih let preteklega stoletja so namreč prihajale na Slovensko informacije o salezijanskih ustanovah v Piemontu, začevši z novicami o gradnji svetišča Marije Pomocnice v Turinu, pa o tisku, izvirnih vzgojnih ustanovah in od srede sedemdesetih let o obsežnem misijonskem delu. Med Slovenci je začela nastajati močna skupina prijateljev takšnega dela. Zbirali so se ob kanoniku in dolgoletnem uredniku cerkvenega časopisa Zgodnja Danica Luku Jeranu ter ob katehetu Janezu Smrekarju. Po dolgoletnem in temeljitom širjenju informacij se

je od devetdesetih let 19. stoletja začela utrjevati misel, da bi bilo za slovensko družbo in Cerkev na Slovenskem zelo koristno, če bi takšne ustanove zaživele tudi pri nas. Katoliški shodi, ki so bili pripravljeni od leta 1892 naprej, so potrebnost redovnih izobraževalnih in vzgojnih ustanov za slovensko družbo večkrat izrecno označili kot bistveni del narodno-kulturnega in verskega delovanja Cerkve. Magistrska naloga je bila pripravljena v letu 1988, ko smo obhajali stoletnico don Boskove smrti. Bila je torej hkrati pregled razvoja salezijanske podobe na Slovenskem do ustanovitve prvega zavoda v letu 1901.

□ Doktorska disertacija "Delo Družbe sv. Frančiška Saleškega na Slovenskem do leta 1945 s posebnim poudarkom na vzgojno-izobraževalnih ustanovah" je nadaljevanje začete delo. Zakaj ste se odločili prav za ta poudarek? Ali je salezijanska karizma prav na področju vzgoje in izobraževanja?

Največjo izvirnost turinskega apostola mladih Janeza Boska so predstavljali prav vzgojni in izobraževalni zavodi. Žaživele so kot odgovor na potrebe mladih kristjanov v družbi, ki se je temeljito spremenila. V času nastajanja italijanske države, ko se je istočasno zaključila zgodovina papeške države, tudi Cerkvi niso več priznavali tolikšnega pomena za vzgojno ter šolsko delo, čeprav je pred tem bila edina, ki se je zanimala za kulturni dvig preprostega ljudstva.

Pomanjkljiva navzočnost Cerkev na Slovenskem na teh področjih ter zlasti zahteve prvega katoliškega shoda, ki je bil v Ljubljani konec avgusta 1892, da morajo zaživeti redovne vzgojno-izobraževalne ustanove, so pritegnile še večjo pozornost na salezijansko delo, takrat v slovenski javnosti že dobro poznano. Salezijanski sodelavci so omogočili, da je iz želja postala resničnost. Vse obdobje do maja 1945 je bil največji prispevek salezijancev, sodelavcev in hčera Marije Pomočnice cerkvenemu delovanju na Slovenskem prav v šolskih in vzgojnih ustanovah (oratorijih, mladinskih domovih, šolah različnih stopenj, vzgojnih zavodih, počitniških kolonijah, mladinskih združenjih in drugem). Odtod tudi moja odločitev za predstavitev tovrstnega dela v disertaciji.

□ *Gotovo je delo velika osebnostna obogatitev, poleg tega pa obogatitev za nas za boljše poznanje korenin naše družbe in salezijanske družine. Kakšno sporočilo ste hoteli posredovati poleg vsebine?*

Raziskovalno delo kot vsako drugo pozitivno usmerjeno delo, ki se ga človek oprime z nekaj strasti, prinaša že samo po sebi osebnostno obogatitev. Cilj disertacije pa je po svojem značaju iskanje novega, sinteza določenih spoznanj in dajanje prispevka k razvoju znanosti. Na zgodovinskem področju to pomeni prispevati k boljšemu poznanju preteklosti. Pri pripravi moje naloge sem želel raziskati dvojje: pokazati najprej, kolikšen je bil prispevek salezijancev pri delovanju Cerkev na Slovenskem

na vzgojnem in izobraževalnem področju v načrtanem obdobju, ter istočasno preveriti, koliko je bila redovna skupnost, ki se je oblikovala na Slovenskem in morala najprej odgovoriti na pričakovanja tega okolja, zvesta poklicu, ki ga je na božjo pobudo v Cerkvi načrtal sv. Janez Bosko. Njegov izvirni poklic je bil dar za vso Cerkev. Na Slovenskem pa

so ga zaživel salezijanci slovenske narodnosti. Kolikor je bilo mogoče dognati iz ohranjenih virov in pričevanj pionirjev takšnega dela, je bil salezijanski poklic integralno zajet v delo cerkvenih ustanov na Slovenskem, njihova izvirna obogatitev ter potrditev univerzalnosti božjega daru redovnemu ustanovitelju.

Pogovarjal se je M. Suhoveršnik

MISIJON NA KAPELI



“Pojdite tudi vi v moj vinograd” (Mt 20, 4).

Misijon kapelske župnije sv. Marije Magdalene se je odvijal v upanju in se tudi uspešno končal po skrbno pripravljem programu. Sam misijon je trajal od 17. marca do 2. aprila 1995, in sicer tri petke, sobote in nedelje. Misijon sta vodila salezijanska misijonarja Tone Ciglar in Ivan Turk ob pomoči domačega župnika Janka Novaka.

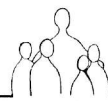
*Z misijonarjema je župnijski pastoralni svet, predvsem misijonski odbor, pripravil in skrbno načrtoval program. Na duhovnih srečanjih z misijonarjema smo pripravili misijonsko molitev, podoben program s spremno besedo misijonarjev, domačega župnika. V obliki žepne knjižice smo program razdelili med župljane. S knjižico - hkrati je bilo vabilo na misijon - smo skušali privabiti čim več župljanov, vso javnost in kristjane iz sosednjih župnij, s posebnimi nagovori in z javnimi predavanji. Posebno predavanje g. dr. Jožefa Ramovša *In vino veritas*, ter zanimivo predavanje pisateljice g. prof. Berte Golob *Ljubezen do otrok*, je privabilo veliko domačega in zunanega občinstva. To so bile globoke moralne, verske in etične vrednote človekovega bitja. Sodelovali smo z osnovno šolo pri Kapeli, ki nam je odprla vrata in dala prostore za javna predavanja. Zelo zanimivo je bilo predavanje za pedagoško osebje (učitelje, vzgojitelje) o vzgoji, etičnih, krščanskih in moralnih vrednotah mladine in doraščajočega otroka. Učitelji, starši in drugo osebje, ki se ukvarja z vzgojo otrok, imamo enake in podobne probleme pri vzgoji v tem sodobnem času, ki ga živimo in doživljamo.*

Župnijski svet, predvsem misijonski odbor, je v času misijona imel krajše posvetovalne sestanke o organizaciji, poteku misijona, izvajanju oratorija za šolsko mladino in za pripravo slehernega dela misijona.

Za sklep misijona, ki je bil 2. aprila popoldne ob 14. uri, smo pripravili skupne obljube. Udeležilo se ga je veliko domačih in zunanjih kristjanov. Za vse smo pripravili posebno presenečenje - veliko torto v obliki kapelske cerkve. Vse smo pogostili tudi z dobrim pecivom, narezkom in kapeljčanom ob prisrčnem medsebojnem pogovoru.

Molitev za uspeh misijona, misijonska pesem in kapelski zvonovi so milo prepevali in vabili vse ljudi dobre volje, ki v srcu dobro mislimo, ki želimo, da bi postali dobri ljudje še boljši ljudje, enega duha in enega srca.

ZPS



CIRIL SLAPŠAK

SAJ TO NI NORMALNO

Prav živahno so drobili pred mladinskim centrom. Nikakor si niso mogli priti na jasno, kako je s temi zadevami. Zato so morali nekoga poklicati na pomoč. Ker sem šel tam mimo, so me ogovorili: "Si bral Novice?" "Ne!" "Pa zakaj ne? Veš kako so zanimive! Ravno zdaj se pogovarjamo o tistem, kar je bilo v župniji Sv. Barbare."

"Pri najboljši volji ne vem, za kaj gre!" "Čakaj, saj je bilo tudi na televiziji v eni oddaji. Jaz sem to gledal!" je dopolnil mlad fant. "In kaj je to bilo?" "Tisto, ko je pri enih tako nekaj pokalo. Nič ne veš?" "Ne." "Pa kako da tega ne veš! Saj o tem vsi govorijo in debatirajo. Ne veš, kako se je drobil porcelan, kako je počilo in se je razbila šipa, ko je župnik hotel blagosloviti hišo?!"

In potem so tega fanta dopolnjevali in opisovali dogodke v podrobnosti, kakor je kdo slišal pripovedovati. Ko so vse izčrpali, so se najprej med seboj posvetovali, ali bi bilo verjeti ali ne. Spomnili so se še nekaterih drugih dogodkov, ki so bili aktualni pred kakšnim letom, ali pa so jih videli v TV oddaji. Eni so bili kar prepričani, da vse to drži, drugi pa malo manj. Da bi še tudi dvomljivce prepričalo, je nekdo v podkrepitev dodal: "Ej, kaj pa pravite o Mariji, ki joka in ji teče iz oči kri namesto solz?" "Saj to je nemogoče!" so nekateri zmajevali z glavo.

"Pa to ni normalno!" je vzklopelo eno od deklet. "Seveda ni normalno, pa je!" je povzdignil glas tudi fant. "Ves kip so preiskali, vendar niso v njem našli nič posebnega, razen prave krvi!" "Zdaj mi pa res ni več nič jasno!" se je še branilo dekle. Opaziti je bilo vedno manj Tomažev, čeprav bi vsak le rad od blizu otipal ta kip. Vsekakor pa ne bi bil nihče rad v tisti hiši, ki "poka", kot so pravili.

Slutil sem, da bo na koncu doletelo tudi mene vprašanje. In res. "Ciril, a ti v to verjameš?" so se spravili še name. Ker so bili sorazmerno "omehčani" za ta vprašanja, sem hotel izkoristiti ta trenutek. Zato sem jih vprašal: "A vi verjamate v posmrtno življenje?" Nastala je kratkotrajna tišina. Potem eden dopolni prejšnji pogovor: "To, ko straši, to menda pridejo

od tam!" "Od kod?" "Kaj jaz vem! Z onega sveta!" "In prihajajo, da bi ljudi strašili?" "To menda ne!" "Kaj pa potem?" Skomizgnili so z rameni. "Torej, vi priznavate, da je po smrti še kaj?" "Kakor kaže, je!" "Menite, da so ti dogodki, napisani v Novicah, dokaz za posmrtno življenje?" Tišina. Zdelo se jim je, da ravno zaradi tega pisanja še ne bi bilo vsega verjeti. Ne kaže pa zavreči. "A mi kristjani verujemo v posmrtno življenje?" "Menda že!" je povzelo dekle. "Kje pa imamo dokaz?" "Kristus je vstal od mrtvih!" so kar hitro ugotovili. "Končno! In za to, da lahko verujete v posmrtno življenje in v Kristusovo vstajenje, je potrebno takole časopisno pisanje in takele senzacije!" sem kar nekoliko poočital. "Poglejte! Če je s smrtjo vsega konec, komu na čast pa potem hodite k maši, molite, prejimate zakramente, se trudite živeti lepo, pošteno? Smiselno je prav zato, ker verujemo ne samo, da bomo po zemeljskem življenju živeli novo večno življenje pri Bogu, ampak tudi zato, ker nam ni vseeno, kakšno bo to večno življenje. Za vse pa tudi ne



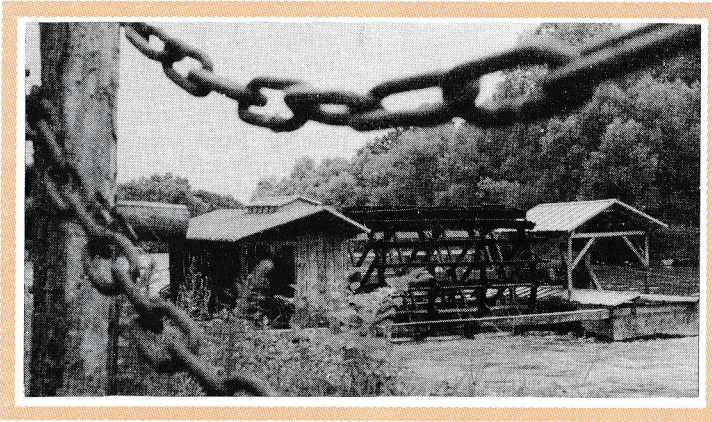
more biti enako! Bog bo vsakemu poplačal po njegovih delih, po njegovem takem ali drugačnem življenju. Tudi za žnedela' bo treba odgovarjati!"

Ker je bilo rahlo hladno in je nekatere mrazilo, sem zaključil s pogovorom. Vendar še niso bili povsem zadovoljni. Zato je dekle vprašalo:

ka. Po eni strani zavrača vsako obliko verovanja; pravi, da je nevernik, po drugi strani pa kar hlasta po raznih, včasih prav naivnih, senzacionalnih dogodkih. In jim celo verjame. Verjetno še nikoli ni bilo toliko vraževerja, kakor ga je danes. Na vsak način bi ljudje radi zvedeli, kako bo z

spod, kaj vi pravite? Meni se zdi reinkarnacija zelo sprejemljiva. Kar nekaj tega sem prebrala in mi je ta ideja všeč!" "Hvala lepa zanjo!" sem se ji vljudnostno zahvalil. "Kako?" me je vsa začudena vprašala. "Če sprejmete reinkarnacijo, se avtomatično izključite iz krščanstva!" "Tega pa ne razumem. Pa kaj je narobe?" "Gospa, ali ne poznate Jezusovega nauka in njegovega odrešenja ali pa reinkarnacije ne!" Priznam, da sem bil nekoliko oster, ampak včasih človeku prekipi. "Mi lahko to razložite!" "Lahko! Pri reinkarnaciji se jaz iz življenja v življenje izpopolnujem (če primerno živim), pri krščanstvu pa mi Bog po Jezusu Kristusu prihaja naproti. On sam človeka dviga, On človeka odreši in mu podari delež svojega Božjega življenja. Če bi rekel v podobi: Bog nam ponuja roko, mi pa se je oprimemo, če seveda hočemo z Njim sodelovati! Reinkarnacija je nauk o samoodrešenju, krščanstvo pa o Božjem odrešenju človeka. Če sprejmete reinkarnacijo, ne priznavate Kristusovega odrešilnega trpljenja, smrti in vstajenja. On Vam ni potreben. To božje delo boste Vi sami opravili! Jaz pa sebe preveč poznam, da bi se lahko zanesel nase. Zato se rajši zanesem na Kristusa, na Boga. V ponižnosti ga bom prosil, naj se usmili mene grešnika. Po molitvi in zakramentih pa bom skušal biti z njim v navezi. Vem, da me ne bo pustil na cedilu!" "A tako je to!" je bila nekoliko poparjena.

Tako je to. In tako je z nami! Osebno pa bom rajši ponavljal s sv. Pavlom: "Vem, komu sem veroval!" Kaj pa vi mislite o tem?



"Mene pa še vedno zanima, ali verjameš v te dogodke ali ne?" Ker sem moral na kratko odgovoriti, sem dejal: "Take časopisne žčudeže' je vedno treba jemati z rezervo. S tem ne zanikam, da lahko Bog dopusti v določenih okoliščinah tudi taka znamenja, ki naj bi nas opozorila, da se moramo nekoliko zamisliti nad svojim življenjem, poglobiti vero, predvsem vero v velikonočno skrivnost Jezusovega trpljenja, smrti in vstajenja! Zame je glavni dogodek in srčika mojega verovanja Jezusovo vstajenje od mrtvih. Če to sprejemem, mi tudi druge stvari postanejo bolj jasne. Osebno ne potrebujem omenjenih dogodkov. Če pa komu kaj povedo in se ob njih zamisli, pa tudi prav. Ni pa to bistvo našega krščanskega verovanja!" Potem so odšli v center.

Pravzaprav je zanimivo spremljati današnjega člove-

njimi v prihodnosti, ali je kaj po smrti ali ne, ali je Bog ali ne, je hudič ali ne, ali so take in drugačne skivnostne sile ali ne itd. Tam, kjer krščanstvo peša, cveti vraževerje. Vsevedni zahodni človek, ko je zavrnel Boga, Kristusa, se je znašel v objemu naivnosti. In ko se smeji raznim prvotnim plemenom, kako izražajo svojo vero v višje sile, sam na skrivaj gleda v kavino usedlino, da bi iz nje ugotovil svojo prihodnost ali pa s strahom pogleduje, da slučajno ne bi dobil v hotelu sobe s številko 13.

Prav tako išče potrdila o posmrtnem življenju v raznih vzhodnih religijah, kakor da krščanstvo o tem nima odgovora, čeprav je bistvo krščanstva prav v tem. Nedolgo tega me zaustavi gospa, intelektualka, ki spada med boljše kristjane, in mi začne pripovedovati vsa navdušena nad novim odkritjem. "Go-

IZIDOR IN DORA ČELIK


PROBLEM ODRAŠČANJA V DRUŽINI

18 let je, kar sva si rekla da. Ni dolga doba; vse je tako kratko in živo v spominu. Začela sva pri ženinih starših, v majhni sobi - en otrok. Kakšno veselje in sreča že ob spočetju, kaj šele ob rojstvu. Po dveh letih - novo rojstvo.

Čutiva, da Bog od naju pričakuje več. Pripravljena sva, čeprav podvomiva v najine sposobnosti, ne pa v Boga in v ljubezen. Bog naju preseneti - v treh letih še trije otroci, hčerka in dva sinova. Veliko je bilo dela in skrbi, še več pa veselja in sreče, ko je družina narasla na sedem članov. Tudi preizkušnje so prišle. Najina ljubezen in zaupanje se povečuje, hkrati s tem pa tudi vera in molitev. Čas posvečava družini, otrokom, župniji. Tudi za svojo duhovno rast si ga vzameva. Skupaj z družino gremo na duhove vaje, srečanja za družine v Želimlje, ustanovimo zakonsko skupino. Vsa ta dejavnost je vtkana v vse člane družine.

Zaradi prostorske stiske se

neke noči odločiva - zgradimo si svojo hišo. V nama je polno življenjskih moči. Tudi otroci so vsak po svojih močeh pomagali. V treh letih se vselimo v novo hišo; sedaj smo že sedmo leto v našem domu. Tudi otroci rastejo, drug ob drugem se brusimo in bogatimo. Prvi dve dekleti obiskujeta srednjo šolo, mlajši trije 6, 5. in 3. razred OŠ. Ob vsem tem pa smo prevzeli še skrb za starše in manjšo kmetijo.

Na začetku zakona so naju svarili: majhni otroci, majhne skrbi, veliki otroci, velike skrbi. Že res,

da delček tega drži. Brez skrbi in težav ne gre, vendar si jih večino človek povzroči sam.

V vseh letih zakona si nisva delila dela po spolu, tudi denarja ne. Prav tako pa tudi ne vzgoje, za katero se oba čutiva enako odgovorna. Že od vsega začetka poskušaava z ženo dati v družino čim več sebe in časa. Ni nama žal slehernega trenutka, ko smo skupaj, niti denarja, ki ga je nekaj manj, saj žena dela le polovični delovni čas. Koliko pa je manj nervoze in slabe volje, ko je tisto najnujnejše opravljeno in ostane dovolj časa za nas in vsakega posebej. Koliko skupnih izletov smo v teh letih opravili, skupaj preživeli dopust, ob nedeljah in praznikih bili skupaj pri sveti maši, se vključili v delo župnije, zvečer skupaj molili, se igrali, pogovarjali in peli. Vse to je bilo in je del našega življenja, čeprav se z leti nekoliko spreminja. Obveznosti v šoli in zunaj nje, delo in vse drugo nas sedaj povezuje na nekoliko drugačen način. Ne pravim, da ne gre brez napak in spodrseljavev pri najini vzgoji. To posebno čutiva sedaj, ko so dekleta v dobi pubertete in ko se vsaka postavlja na svoje noge, vendar čutiva, da nama ob takih trenutkih pomaga zaupanje in prijateljstvo, ki smo si ga v teh letih ustvarili.

Ob vseh teh letih in spoznanjih lahko rečeva, da je najin zakon resnično polnoleten. Veva, da naju čaka še veliko skrbi in preizkušenj, vendar pa gledava v prihodnost z veseljem in z neko gotovostjo, saj že vseskozi zaupava v Marijo, ki naju spremlja in vodi.

Stara sem 18 let in na ta problem gotovo gledam z nekoliko drugačnimi očmi kot moji starši. Meni osebno odraščanje ne pomeni, da bom lahko sedaj bolj svobodna, da bom lahko dalj časa zvečer zunaj ali pa da bom lahko zavzela neko svoje življenje. Odraščanje je prav gotovo nekaj več. Je eno najpomembnejših obdobij v mojem življenju, v katerem si želim oblikovati svoj "ego". In prav tu se največkrat pojavijo razlike in nasprotja med menoj in starši. Ob pogovorih pri kosilu ali zvečer se pogosto zgodi, da se prav zaradi kakšnih malenkosti nekaj časa "grdo gledamo".

Sicer popolnoma spoštujem mnenje svojih staršev, vendar pa si včasih želim, da bi tudi oni bolj upoštevali moje mnenje in predloge.

Mateja



IZ POGOVORA DON BOSKA Z RATTAZZIJEM

VZGOJA BREZ KAZNOVANJA

Med mnogimi vprašanji, ki jih je minister Rattazzi zastavil don Bosku v nekem pogovoru, se je eno nanašalo na sredstvo, ki ga uporablja, da ohrani red med tolikimi mladimi, ki se stekajo v Oratoriju.

“Ali nimate na voljo vsaj dva ali tri paznike v uniformi ali civilu, ki čakajo na vaš ukaz,” je vprašal minister.

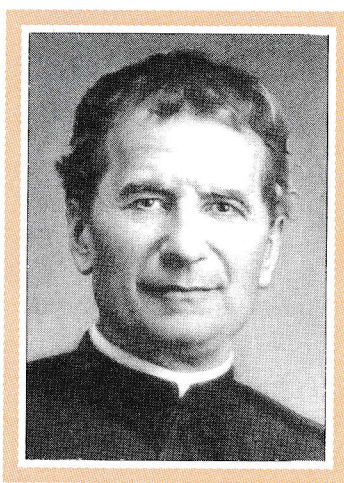
“Teh pa zares ne potrebujem, ekscelenca.”

“Je mogoče?” Ti njegovi mladi vendar niso drugačni kot mladi drugod po svetu. Saj so tudi ti vsaj razuzdani in prepirljivi? Kakšne graje, kakšne kazni torej uporablja, da jih kroti in prepreči zmede?”

“Večina teh mladih je res takih, da pravimo, kot da je z njimi nekaj narobe. Da bi preprečili nered, pri nas ne uporabljamo nasilja in nikakršnega kaznovanja.”

“To se mi zdi kot skrivnost. Ali mi jo lahko razkrijete?”

“Vaša ekscelenca ve, da obstajata dva načina vzgoje: eden se imenuje represivni, drugi preventivni sistem. V prvem je določeno, da se človeka vzgaja s silo, s prisilo in kaznijo, kadar je prekršil zakon, kadar je storil prestopok. Drugi poskuša vzgajati z dobroto in zato človeku pomaga prijetno izpolnjevati isti zakon; ko se pokaže potreba, mu da na razpolago bolj primerna in uspešna sredstva. Prav ta sistem je v veljavi pri nas. Tu se predvsem prizadevamo, da bi v srca mladih vliili sveti Božji strah, zbuditi jim ljubezen do kreposti in strah pred razvadami, in sicer s pomočjo verouka in z ustreznimi moralnimi navodili. Usmerjamo in podpiramo jih na poti dobrega s prikladnimi in dobrohotnimi opozorili, zlasti s pobožnimi vajami in z vero. Poleg tega smo z



njimi, kolikor je le mogoče, z ljubeznivo asistenco pri razvedrilu, v šoli, pri delu. Opominjamo jih z dobrohotnimi besedami, in brž ko bi pozabili na svoje dolžnosti, jih na lep način spominimo in jim damo zdrave nasvete. Z eno besedo, uporabljamo vse spretnosti, ki pospešujejo krščansko ljubezen, zato da bi delali dobro in se izogibali slabemu po načelih razsvetljene vesti, ki jo podpira vera.”

“Gotovo, da je ta metoda najbolj primerna za vzgojo razumskih bitij; vendar ali je uspešna za vse?”

“Pri 90% je ta sistem zadovoljivo učinkovit, na drugih 10% vseeno lahko blago vpliva, da postanejo manj svojeglavi in manj nevarni. Le redko se mi zgodi, da je treba fanta odposlati, ker je neukrotljiv in nepopravljiv.

Včasih pridejo mladi ali jih pripeljejo take, ki so ali zaradi slabega značaja ali zaradi neubogljivosti ali tudi zaradi zlobnosti že v obup staršem ali gospodarjem. Ze po nekaj tednih ne izgledajo več isti; iz volkov, če smem tako reči, se spremenijo v jagnjeta, tako v tem Oratoriju kot v tisti- ma v Porta Nuovi in v Vanchiglii.”

“Škoda, da oblast ni zmožna gojiti takšne metode v svojih kazenskih ustanovah, kjer neredi zahtevajo na stotine paznikov, jetniki pa postajajo vsak dan slabši.”

“In kaj ovira oblast, da ne bi uvedla tega sistema v svoje kazenske ustanove? Naj vpeljejo vero, določijo naj se potreben čas za verski pouk in za molitev; tem stvarim se naj da tisto mesto, ki ga zaslužijo. Pogosto naj se omogoči vstopiti Božjemu ministru in se mu dovoli, da se svobodno zadrži s temi reveži in da jim pove besede ljubezni in miru. Tako postane preventivni sistem lepo sprejemljiv. Čez nekaj časa pazniki ne bodo imeli nič več ali skoraj nič opravka. Oblast pa se bo lahko ponašala s tem, da bo družinam in družbi vrnila veliko moralnih in koristnih članov. Drugače pa boste porabili denar za to, da bi popravili ali kaznovali, za daljši ali krajši čas, veliko število razposajencev in krivcev. In kadar jim boste vrnili svobodo, jih boste morali še naprej imeti pred očmi, da bi preprečili, da ne bodo delali še slabše kot prej.”

LENDAVA

VESELIMO SE VESTNIKA

V Lendavi nas je veliko naročnikov Vestnika in molivcev za duhovne poklice. Veseli smo vsake številke Vestnika. Želimo vam, da bi ga še naprej tako lepo oblikovali, saj ga zelo radi prebiramo tako stari kot mladi. Dar, ki ste ga dobili, razdelite za Vestnik in za maše. Knjiga Ruanda - črna vest človeštva pa že veselo roma iz rok v roke. Velikonočne praznike bomo obhajali povezani v molitvi in vstajenjski radosti.

Te. C.

RIBNICA

DON BOSKOVA VZGOJNA METODA

Praznovanje sv. Janeza Boska smo na poseben način obeležili tudi na ribniško - kočevskem območju.

Na povabilo prof. Ludvika Miheliča iz Sodražice, predsednika katoliških pedagogov Ribnica - Kočevje, nas je obiskal prof. Tone Ciglar, urednik SV in predavatelj pedagogike na Gimnaziji Želimlje. V petek, 27. januarja 1995 ob 20. uri je bilo v Miklovi hiši v Ribnici zanimivo predavanje na temo: Brez ljubezni ne moremo storiti za mlade nič dobrega. Urednica Novic z ribniško - kočevskega konca je v začetnih vrsticah članka o predavanju napisala takole:

“Tistega dne je bila dvorana Miklove hiše polna, saj so zbrani že nestrpnno pričakali cenjenega gosta, sicer predavatelja na želimeljski gimnaziji. Predavanje, ki je že samo po sebi obetalo veliko, zagotovo ni razočaralo nikogar prisotnih. Predavatelj je bil namreč toliko podkovan v retoriki, pa tudi osebnem šarmu, da je predavanje minilo kot dih in na koncu smo se vsi z obžalovanjem razšli.”

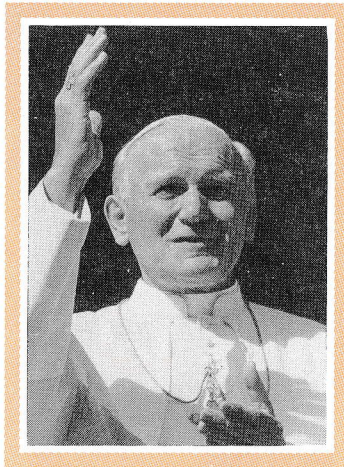
Prav je, da so tudi naši ukaželjni šolniki z navdušenjem sprejeli preizkušeno don Boskovo vzgojno metodo, ki jo v nekaterih naših šolah tako zelo s težavo sprejemajo. Res je, kot je dejal Ciglar, da je vzgoja ena najtežjih obrti, kar jih je, je pa prav vzgoja tista, ki lahko reši človeštvo.

Hvala za velikodušen obisk in za veliko dobro delo na našem območju.

Ljubica Košir

PAPEŽ PRIHAJA

Don Boskova pot v Rim je bila vedno romarska; ne samo zaradi obiska bazilik in groba sv. Petra, marveč tudi zaradi Petrovega naslednika - papeža. Kaj bi šele don Bosko storil, če bi papež najavil svoj obisk v Turinu? Njegova ljubezen bi storila vsako žrtev, obisk pa bi spremenil v prvovrstni verski dogodek.



Papež Janez Pavel II. je najvil svoje obisk v Republikli Sloveniji. Koliko slovenskih vernikov je že poromalo v Rim, da bi videli in slišali Petra, ki bi svoje brate potrdil v veri! Koliki so poromali v sosednje države, da bi se s papežem srečali tam. Sedaj pa papež prihaja kot romar v našo domovino, na obisk k naši Cerkvi in pozdravit naše vernike.

Slovenski škofje so nam v svojem pismu med drugim zapisali: “Duhovna priprava naj bi obsegala predvsem naslednje dejavnosti:

1 Poglobitev zavesti naše povezanosti s Cerkvijo, to pomeni najprej s Kristusom v občestvu z Bogom in med kristjani, kot je bilo geslo molitvene osmine v letu 1995. Koinonia- občestvo v Bogu, z Bogom in med kristjani. S tem je povezano čim boljše poznanje Cerkve in njene zgodovine, še posebej v Sloveniji.

2 Versko in moralno prenovno ter poglobitev osebnega, družinskega in javnega življenja.

V ta namen naj bi po župnijah imeli duhovne obnove, neke vrste misijone, čeprav misijonov v pravem pomenu ne bo mogoče izvesti po vsej Sloveniji. Pri tem naj sodelujejo zlasti mladinske in molitvene skupine.

3 Prizadevanje za spravo v vseh njenih razsežnostih. V letu 1995 bomo praznovali 50. obletnico konca druge svetovne vojne. To je za slovenski narod še posebno pomembno leto v znamenju sprave in odpuščanja. Zato želimo, da bi bila sprava in odpuščanje v družinah, med raznimi skupinami in v celotnem slovenskem narodu posebno pomembna naloga in duhovni pripravi.

4 Povezava vseh naših rojakov po svetu s Slovenci v domovini. Nedvomno se bodo naši duhovni pripravi pridružili tudi Slovenci po svetu in se udeležili, kolikor bo le mogoče, tudi obiska svetega očeta v Sloveniji.

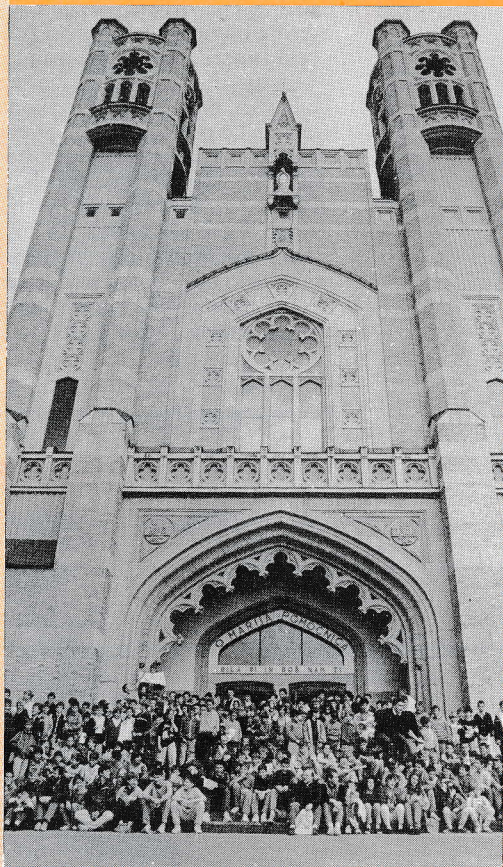
5 Ekumenski pomen papeževskega obiska, kakor se to dogaja v vsaki deželi.

6 Prizadevanje za mir z Bogom, med seboj in v družbi ter spoštovanje drugače mislečih.

Vabimo duhovnike, redovnike in redovnice, župnijske pastoralne svete, molitvene skupine, bolnike in vernike, da čim bolj goreče in zavzeto sodelujete v duhovni pripravi.”

Ta stran Vestnika bo do konca papeževskega obiska v Sloveniji namenjena pripravi na njegov obisk. Bog daj, da bi papežev obisk pomenil globoko duhovno prenovno kristjanov, poživil ljubezen do Petrovega naslednika in utrdil medsebojno povezanost vseh Kristusovih učencev v Sloveniji.

SPOMLADANSKI ROMARSKI SHOD MARIJE POMOČNICE NA RAKOVNIKU



*Pridite k Mariji Pomočnici,
saj so časi taki,
da si moramo izprositi veliko milosti,
tudi to,
da bi napovedani papežev obisk leta
1996 rodil za Cerkev na Slovenskem
bogate duhovne sadove.*

24. maj (sreda)

PRAZNIK MARIJE POMOČNICE

Maše kot ob nedeljah:

ob 7.00, 8.00, 9.15, 10.30 in 18.30

Ves dan bo priložnost za zakrament sprave in za osebno molitev. Prejeli boste blagoslov Marije Pomočnice, ki ga je delil sv. Janez Bosko, in z njim vernikom izprosil veliko milosti, tudi čudežnih.

26. na 27. maj (s petka na soboto)

NOČNO BEDENJE MLADINE

od 21.00 do 02.00.

Vabljeni mladi, da bi ob Mariji zaslutili veličino poklica, ki jim ga namenja Kristus.

27. maj (sobota)

MOLITVENI DAN ZA DUHOVNE POKLICE

- 9.00 začetek molitvenega srečanja
- 11.00 somaševanje vodi salezijanski inšpektor g. Stanislav Hočevnar; med mašo bo izpoved večnih zaobljub salezijanskega bogoslovca, poje mladinska skupina Krila.
- 14.00 pete litanije Matere Božje, blagoslov z Najsvetejšim. Ves dan priložnost za spoved. Ta dan bomo darovali vse molitve, žrtve in dobra dela za nove duhovne poklice, ki jih Cerkev na Slovenskem tako potrebuje.

27. maj zvečer

SLOVESNA VIGILIJA IN NOČNO BEDENJE

- 19.00 molitev rožnega venca, prepevanje Marijinih pesmi, priložnost za spoved
- 20.00 maša pri lurški kapeli, procesija z lučkami v cerkev, izročitev Mariji; vodi g. Ciril Slapšak
- 22.00 začetek celonočnega bedenja pri Mariji
- 5.00 sklep nočnega bedenja z mašo.

28. maj (nedelja)

POMLADANSKI ROMARSKI SHOD OB PRAZNIKU MARIJE POMOČNICE

Maše ob: 7.00, 8.00, 9.15, 10.30, 14.30 in 18.30

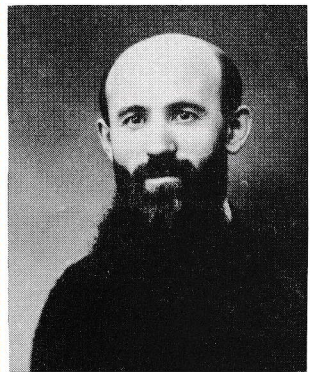
- 14.30 osrednja slovesnost, ki jo vodi ljubljanski pomožni škof msgr. Alojz Uran; po sporedu pred milostnim kipom Marije Pomočnice v svetišču, procesija s kipom Marije Pomočnice k lurški kapeli, tam maša, procesija v cerkev in sklepni blagoslov.



MURSKA SOBOTA

O PRVEM MISIJONARJU SLOVENSKE KRAJINE

V sklop teološkega tečaja v Murški Soboti (februar - marec 1995) so organizatorji (katehistinja Marija Sraka) uvrstili tudi predavanje o velikem prekmurskem rojaku in prvem misijonarju Slovenske krajine msgr. Jožefu Kerécu. V pozdravnem pismu udeležencem je zapisal g. Andrej Majcen, eden najožjih misijonskih sodelavcev msgr. Keréca:



“Ne morem drugače, kakor da vam izrazim veselje, da ta večer posvečate velikanu Prekmurja, ki je vtisnil neizbrisen pečat zlasti Cerki na Kitajskem, in je zaradi svoje gorečnosti, izredne nadarjenosti in vsestranske dejavnosti še danes živ med pagani in kristjani.

Bodite ponosni, da vas je vaš prvi misijonar tako častno predstavil širnemu svetu. Ko vas pozdravljam, želim vsem, predvsem duhovnim sobratom Prekmurja, da bi se radi zgedovali po osebnosti svojega rojaka msgr. Jožefa Keréca.”

O njem je zapisal dr. Janez Janež, misijonar in kirurg († 1990 na Tajvanu): “Msgr. Keréc je naš največji sodobni misijonar in prav je, če ga našemu mlademu rodu pomagata pravilno prikazati. Dolžnost tistih, ki smo ga poznali, je, da ga pokažemo, kot smo ga doživeli. In kdor koli je z njim živel in delal, ve, da je bil msgr. Keréc velika osebnost - kot duhovnik, misijonar in človek.”

Akademik dr. Anton Trstenjak je o njem zapisal: “V njegovi osebi smo na daljšo spoštovali lik svetnika. Imel sem priložnost, da sem ga tudi osebno videl in srečal. Ne pozabim tega prvega vtisa, te resnične svetniške konstante med veličino duha, ki ga je izžareval, in drobno, neznatno teles-

no postavo, v kateri je Bog sam razodeval svojo moč in veličino.

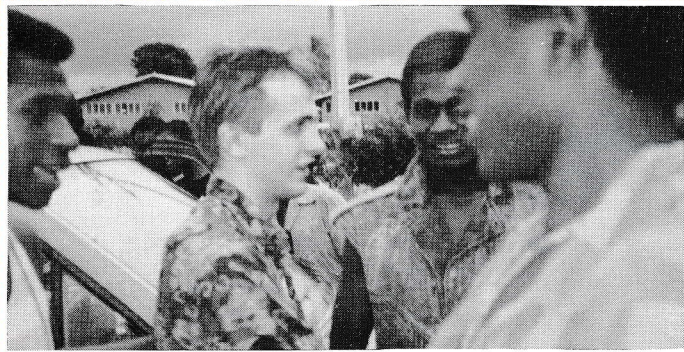
Njegov rokopis namreč razodeva čudovito disciplino duha obenem z daleč nadpovprečno duhovno prizadevnostjo. Ta tendenca se kaže tu obenem z vestno str-

njenimi črkami, ki razodevajo kar svetniško asketičnost, je prava dominantna njegove pisave, z njo pa dominantna celotne njegove osebnosti. Ob pogledu in misli na vso to podobo me navdaja ponovno globoka hvaležnost Bogu, da nam od časa do časa izkazuje take in podobne izraze milosti duha.”

“Prava gorečnost in ljubezen premagata vse ovire. Toda upam si govoriti še dalje. Ako mi Bog da zdravje in življenje, se ne bomo ustavili; mi ne smemo staviti Božji previdnosti meja. Naprej za zveličanje duš, za širjenje božjega kraljestva na zemlji! Do konca sveta. In ko preminemo mi, pridejo za nami drugi. Umrli so apostoli, umrli so misijonarji, umrli so mučenci in njihova smrt je bilo plodno seme krščanstva. In to je moja pobuda. Naj divjajo roparji, naj pridejo novi 'boksarji', v božjem imenu: naprej! Križ v roki olajšuje križ na ramah. Tako tu misijonarimo z veseljem, vi pa, tam v domovini, nas podprite”

(Iz knjige: Msgr. Jožef Keréc - slovenski misijonar na Kitajskem, pismo iz Makaa, 22. aprila 1926).

PAPUA-VUNABOSKO



ŠESTDESETLETNI JUBILEJ

Od tihe do cvetne nedelje bom na duhovnih vajah v Vunapope, da se duhovno pripravim na delo, ki me čaka. Žal šestdesetletnice mojega salezijanskega življenja in odhoda v misijone ne bom mogel obhajati skupaj z g. Majcnom, kot

je bilo v načrtu. Naše življenje je pač tako, da človek obrača, Bog pa obrne tako, da je prav. Z Urošem pripravljava v pragozdu teren za prihodnost naše ustanove tu v Vunabosko. Franci mi tudi piše, da je zadovoljen v Araimiriju. Zvonka pa prav sedaj ni pri najboljšem zdravju.

Vse na Rakovniku prav lepo pozdravljam. *Jožko Kramar*

BRAZILIJA-CORUMBA

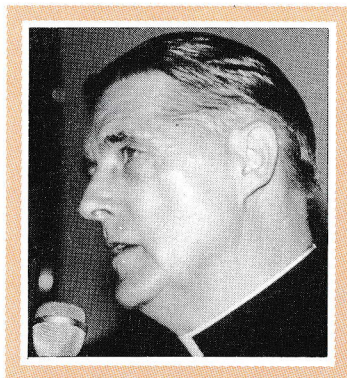
ERNEST SAKSIDA
ZLATOMAŠNIK

Moj dragi sobrat Tone!

Rad bi vam večkrat pisal in vam poslal novice. To je moja velika želja. Včasih se mi zdi, kot da ne bi bil slovenski misijonar, kar pa ni res, saj mi je Republika Slovenija dala slovenski potni list. To mi je v veliko veselje v tujini.

Za veliko noč bom med vami, potem bom pa takoj iskal pomoč, ker je pred nami veliko delo in živimo od Božje previdnosti. Prej nas je bilo pet, zdaj sva samo dva. Ustaviti se ne smemo, ker revščina narašča in Otroško mesto ima neverjetno socialno nalogo, ki jo ves svet pozna. Ustanovil sem ga pred 34 leti. Bog mi je dal vsa ta leta tudi zdravje (čeprav je toliko dela, huda vročina, pomanjkanje hrane), da se držim pokonci in upam nadaljevati.

Letos bom praznoval zlato mašo v domačem kraju (Dornberk), prihodnje leto pa na Rakovniku. Letos bom potoval po Španiji in Italiji, kjer imam 600 družin, ki mi pomagajo. Te mi pomagajo, da ne zapremo vrat



sirotam. Sem srečen in se mi zdi, da je Božja volja taka, da misijon napreduje le po skrbi Previdnosti kot pri sv. Jožefu Cottolengu. Tako se mi zdi, da smo na pravi poti.

Končno vas hvaležno pozdravljam in vso vašo skupnost. Molite zame, ker potrebujem resno božjo pomoč in izredne milosti.

*Ernest Saksida
Cidade Dom Bosco
Rua Dom Aquino Correa 2462
CORUMBA (M. G.)
Brasil*

MADAGASKAR-MANAZARY

V PASTORALNEM
DELU

Spoštovani g. Tone!

Pred kratkim sem prejela sporočilo iz centra o pomoči za naš misijon na Madagaskarju. Res sem presenečena. V imenu skupnosti obljubim vsakdanji spomin v naših molitvah in delež pri naših apostolskih žrtev.

Kot že veste, sem bila decembra premeščena na novo postojanko na podeželju. Manazary se imenuje kraj, kjer delam sedaj. Prej sem delala v dispanzerju, sedaj pa se posvečam pastoralni in materam. Ker je ta kraj daleč od mesta, ni duhovnikov in so kristjani prepuščeni sami sebi. Sestre imamo na skrbi vse pastoralno delo. Pripravljamo katehiste, hodimo po vaseh, skrbimo za vzgojo žene itd. Salezijanci imajo svoj misijon 13 km od nas,

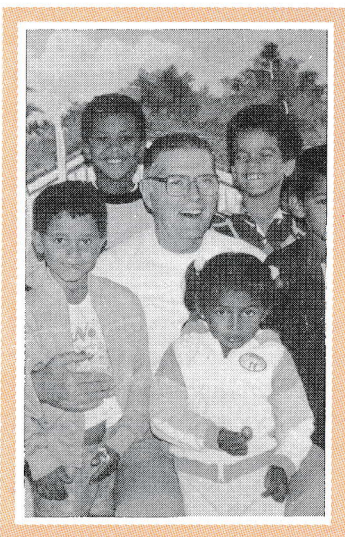
a ne uspejo priti na vse kraje (so le trije). Mašo imamo le vsake tri mesece, na kar sem se zelo težko privadila.

3.000 prebivalcev šteje kraj, polovica je protestantov in polovica katoličanov. Sekte se vedno bolj širijo in zvaljajo kristjane. Delo je ogromno in naporno. Vendar sem zadovoljna, da sem tukaj. Tu je bolj hladno in narava je zelo lepa.

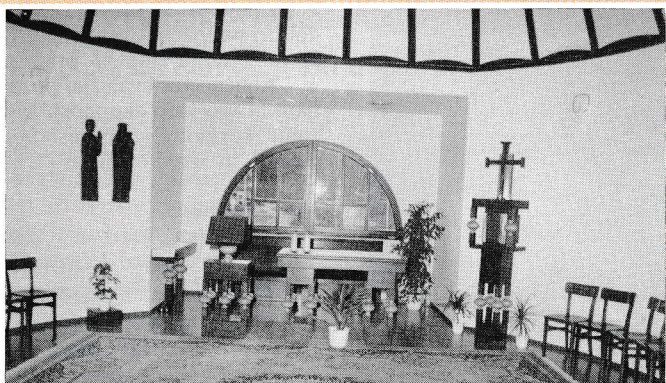
Naglo se bližajo velikonočni prazniki; od srca vam želim vse dobro in obilo božjega blagoslova. Najlepša hvala za Salezijanski vestnik, ki sem ga prejela že na novi naslov.

Še enkrat iskrena hvala za vse in lep pozdrav.

*s. Marjeta Zanjковиč
EKAR Filles de M. Auxiliatrice
Manazary (Itasy)
117 Miakinarivo
Madagaskar*



SKLAD GIMNAZIJE ŽELIMLJE



Začetek pomladi vsako leto naznanja bližajoči se konec šolskega leta. Tudi v naši gimnaziji smo že krepko stopili v zadnje ocenjevalno obdobje. To je čas ne le pouka, ampak tudi številnih prazničnih dni, tednov obveznih izbirnih vsebin ali šole medsebojne komunikacije v našem domu na Pohorju, večdnevni izletov v tujino (Rim, Pariz) in še marsičesa.

Posebno pomembno je to obdobje za maturante, ki se morajo skrbno pripraviti na maturo, saj jim odslej samo ta lahko odpre pot na univerzo.

Informativna dneva v marcu za vpis na našo gimnazijo sta tudi letos privabila v našo dolino številne osmošolce iz vse Slovenije. Večinoma so prišli v spremstvu svojih staršev in znancev. Mnogi bi se želeli šolati pri nas in bivati v Domu Janeza Boska. Zaradi prostorskih omejitev bomo žal lahko sprejeli le določeno število dija-

kov in dijakinj v dva oddelka prvega letnika (2 x 27).

Vse to pa kliče po čimprejšnji dograditvi novih, zlasti bivalnih prostorov in telovadnice. Skupaj z arhitektom snujemo še zadnje rešitve, da bi nato zaprosili za potrebna dovoljenja in še v tem kolesarskem letu nadaljevali z gradnjo. Če se bodo uresničili naši



načrti, naj bi bilo delo končano jeseni prihodnjega leta.

Na informativni dan so prišli tudi nekateri fantje, ki ne izpolnjujejo pogojev za vpis na gimnazijo, a jih zanima življenje

in delo v salezijanski družbi. Naj spomnim, da imamo zanje v Ljubljani na Kodeljevem posebno skupnost, kjer lahko bivajo s salezijanci in obiskujejo katero od ljubljanskih srednjih šol. Prav je, da s to možnostjo seznanite vse, ki bi jih to zanimalo. Podrobnejše informacije o tem lahko dobite tudi na naši šoli.

V dneh okrog velikonočnih praznikov ste se nam znova mnogi oglasili s svojim darom, s podaritvijo certifikata, z voščili, z besedami spodbude ter z zagotovilom nadaljnje podpore našim prizadevanjem. Vsem Bog povrni! V imenu mladih, ki živijo z nami ali še trkajo na naša vrata, se vam tudi za naprej iskreno priporočamo.

Kakor se je za Jezusa bolečina Kalvarije spremenila v radost velike noči, tako upa-

mo, da se bomo nekoč tudi mi lahko prenehali ukvarjati z "bolečino" gradnje in se z vsemi močmi posvetili mladim, ki so nam zaupani.

Lojze Dobravec

V SKLAD GIMNAZIJE ŽELIMLJE
STE DO 15. 4. 1995 DAROVALI:

Ambrožič M., Blatnik S., Brodarič M.(2x), Cimprič D., Cmerek M., Cuderman A. in F.(2x), Čadež C., Čeferin M., Dejak D., Dežman M., Dolenšek V. J.(2x), Dobravec M., Dolenc L., družina Camplin in Tomo, družina Lepen, družina Maček, družina Mušič, družina Starman, družina Tomšič, družina Turuk, družina Zalar, Ferjančič F., Flajs O., Frlic A., Gabor A., Gominšek I., Grašič N., Grdadolnik I., Grmšek A.(2x), Guna M., Hribar A.(2x), Japelj M., Javoršek B., Jazbinšek G., Jerič M., Kadivec M., Kahne V., Kastanelo M., Kavčič F., Kavčič M., Kerec V., Knap A., Kosi M.(2x), Kosi M., Košak M.(2x), Koščak M., Košir F., Koštric Š., Kotar T., Krajnik M.(2x), Kraljič V., Kristan K., Kugovnič R., Legat A., Maček T.(2x), Makovec I., Malenšek A., Markun A., Marovt S., Mazij A.(2x), Mrzel s., N.N., N.N. po Jenku (2x), N.N. po F.Brečko, N.N. po J.Tomincu, Novak A., Novak T., Ovca R., P.M., Pečnik A., Pekolj Š., Perhaj F., Perušek G., Petrovčič M., Piltaver B., Pintarič Š., Pleskovic J., Plevčak M., Pokorn J., Povirk s., Reja V., Rode J., Rozman A.(2x), Salezijanska skupnost Trstenik, Samida N., Schmid-Semrl L., Sever M., Skomšek M.(2x), Škofljanc M.(2x), Škrabec J., Špendal M., Tacer M., Tomazič M., Vergelj M.(3x), Vollmeier P., Vrbnjak A., Zalaznik B., Zalaznik V., Zalesnik T., Zoran M., Zupan F., Žerdin A. in več neimenovanih dobrotnikov, molivcev za duhovne poklice oz. bralcev Salezijanskega vestnika.
Vsem darovalcem iskrena hvala in Bog vam povrni.

KAKO PRISPEVATI V SKLAD?

Svoje prispevke v Sklad lahko izročite osebno ali nakazete na naslov:

Tolarska sredstva:

Salezijanski zavod, Želimlje 46,
61292 Ig pri Ljubljani.

Štev. žiro računa: 50100-620-133
sklic na štev.: 05 1010115-1580175
Nova Ljubljanska banka d.d.

Devizna sredstva:

Salezijanski inšpektorat, Rakovniška 6,
Ljubljana,
Konto Nr. 50100-620-133-99921/0
Nova Ljubljanska banka d.d.,
Trg revolucije 2, Ljubljana, Slovenija
Pri nakazilih na žiro račun navedite
oznako 'Gimnazija'.

ANA BOSTNER

* 24. 7. 1915 - † 3. 3. 1995

Pokojna mama Anika, roj. Lah, se je rodila v župniji Plištanj, kjer je tudi živela do smrti. Ljubila je svojo domačo zemljo, od katere je rada delila njene sadove, kolikor je mogla.

V vsakdanjem kmečkem delu je doživljala Božjo navzočnost in Božjo voljo. V njenem življenju se je zvrstilo veliko trpljenja in bridkosti. Toda težave in preizkušnje, s katerimi se je srečevala, je niso nikoli zlomile. Ni obupavala. Še posebej je bil zanjo hud udarec, ko ji je smrt ugrabila ljubljenega sina duhovnika.

Njeno srce je vedno molilo po Marijinem zgledu in se hranilo z močno vero. Velikokrat smo lahko

opazili, kako je v tihoti s sklenjenimi rokami stala pred Marijinim kipom ali pred križem. Vse svoje življenje in dogodke je skušala sprejemati vdano v skladu z Božjo voljo. Ni tarnala in stokala. Zнала pa se je veseliti vsega lepega in dobrega.

Ko smo bili otroci še majhni, nas je v naročju nosila v 2 do 3 ure oddaljeno božjepotno Marijino cerkev (Zagorje) in tam prosila milosti za vso družino. Ne samo, da je izprosila poklic sinu Jakecu, salezijancu, tudi hčeri Aniti redovniškega pri sestrah hčera Marije Pomočnice.

Bila je ponižna in skromna Gospodova dekla. Zato jo je tudi božje Srce poklicalo k sebi po plačilo na prvi petek. Naj v tihoti domačega pokopališča še naprej moli za nas in za nove duhovne poklice. s. A. B.

Pisma mladih Jezusu

Dragi Jezus!

Kako si kaj? Upamo, da dobro. Smo na dekanijskem srečanju mladine v Škocjanu in smo se odločili, da ti napišemo kratko pismo.

Prosimo te za pomoč pri rešitvi naših problemov, sedanjih in tudi tistih, ki jih še utegnemo imeti.

Vemo, da je življenje lahko tudi kruto, vendar se trudimo, da bi vsak nov dan preživeli čim bolj koristno, v zadovoljstvo drugih. Najdejo se tudi taki, ki živijo v omami mami. Vse to je posledica današnje družbe, ki sili človeka, da bi živel v neresničnem svetu. Zato te prosimo, da nas odvrneš od skušnjav, ki nas obdajajo.

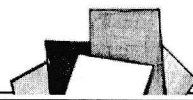
Dragi Jezus!

Poslušaj! Odrasli nam stalno govorijo: Ti mladi so živ obup! Samo pijejo, kadijo, nimajo volje do življenja...

Ampak, pazi! To sploh ni res. Ni vsa mladina tak obup. Stvar je le v tem, da nas ne znajo gledati z druge, lepše strani. Jezus, ne boš verjel, vendar se tudi v gostilnah pogovarjamo o tebi. Hvala ti za vse ljudi, tudi za nekristjane. Pomagaj nam, da bomo podobni usmiljenemu Samarijanu!

Ljubi Jezus!

V življenju je veliko stvari, ki nam na svojevrsten način pričajo o tvoji dobroti, ljubezni in odrešenjski milosti. Za vse te darove bi se ti radi zahvalili v tem pismu. Sedaj, ko se bližamo prazniku tvojega vstajenja, je prav, da globlje posežemo v svojo notranjost in ti razodenemo svoje težave in slabosti, ki se jim vse prevečkrat le s težavo postavimo po robu. Ljubi Jezus, tudi nas mika lahkotni pogled na življenje, ki nas odvrča od duhovne polnosti v tebi. Prosimo te, pomagaj nam!



Lep pozdrav!

Pišem vam, ker bi rada naročila don Boskovo glasilo Salezijanski vestnik.

Moji prijatelji, ki so že naročeni na Salezijanski vestnik, so zelo zadovoljni in zato so mi ga tudi priporočili. Zelo rada bi ga imela tudi jaz, zato mi ga, prosim, pošljite.

Mateja Klemenčič

Spoštovani gospod urednik!

Posiljam Vam skromen dar za Vestnik, ki mi ga pošiljate. Zelo rada ga berem in sem Vam hvaležna za vse vrstice, ki jih napišete. Tako vidimo, da je še veliko dobrega, čeprav sredstva obveščanja širijo le bolj slabe novice.

Bog naj usliši Vaše molitve in naj blagoslovi Vaše delo pri vzgoji mladih, da bo obrodilo obilo dobrih sadov.

S hvaležnostjo Vas pozdravljam.
Zarka Zarnik

Spoštovani gospod!

Prejela sem Vašo knjigo, za katero Bog plačaj. Dala sem jo brati tudi drugim, da bodo videli, kako so naši misijonarji pogumni in požrtvovalni, ker se niso ustrašili in se umaknili pred tako grozovito vojno morijo. Zato jim gre vsa čast in Bog jim naj poplača.

Sam Bog in Marija Pomočnica jim stojita ob strani, da se jim ne zgodi kaj hudega. Za to smrtonosno orožje gredo milijoni in milijoni za ljudi pobijati in mučiti. Ljudje pa ostajajo sirote brez vsega, niti nimajo strehe nad glavo. Za vse bi bil svet dovolj bogat, in srečni bi lahko vsi bili, ko bi se med seboj ljubili.

Posiljam skromen dar za knjigo in vas vse skupaj najlepše pozdravljam.
Cilka Železnik

Lepo spoštovani gospodje!

Zares ste me razveselili s prelepo sestavljeno vizitko, kar

mi bo močno v spominu za praznične dni. O, kolikokrat imam v spominu vašo prelepo cerkev. Pa žal je za obisk zelo daleč. Mesto me moti in pa promet. Toda misli so pa le lepe in imam še vedno majniško doživetje večkrat pred očmi. To se dogaja vsako leto na zadnjo majniško nedeljo. To so nepozabni in lepi spomini. Obisk v narodnih nošah, dosti vernikov iz vseh krajev, posebno Dolenjske in Štajerske, Gorenjcev ni dosti. Prelepa božja pot za vse, ki jim je količjak do lepe božje besede ali še kaj več.

Zofija K.

Spoštovani gospod!

Bog Vam plačaj za vse prekrasne knjige, najboj pa za podobico Marije Pomočnice (moje godovne zavetnice). Spominjam se mladostnih let, kako rada sem hodila na božjo pot k Mariji Pomočnici. Jeseni leta 1944 sva bili na dosmrtno ječo obsojeni z Jelico Kramberger iz Lenarta. Z Jelico sva molili k Mariji Pomočnici, da nama ne bi bilo treba iti v Nemčijo, pa so naju vseeno odpeljali jeseni 1944 v Eichah (Bavarska). Julija 1945, po osvoboditvi, ko sva prišli nazaj v domovino, sva zvedeli, da sva bili določeni za ustrelitev čez nekaj dni. Varovala naju je Marija Pomočnica.

Zelo rada sem hodila na Marijina božja pota; največ na Brezje, tudi na Rakovniku sem bila dvakrat leta 1932. Ali je še sedaj tako lepo - taka vzgojna šola?

Z Jelico sva držali zvezo do njene smrti.

Prisrčen pozdrav od hvaležne Marije Kraner

Častiti g. Tone!

Z današnjim dnevom (3. III. 1995) mi je g. Martin Eržen predal svojo službo raznašalca vašega

Salezijanskega vestnika, kar sem srčno rad sprejel, da bom tako lahko naredil nekaj lepega za večjo Božjo čast in nekaj lepega za Brezmadežno Devico, ki prosi za nas, božje otroke.

Že sinoči, ko sem Vestnik prejel, sem ga z zanimanjem prebral in mi je bil zelo všeč. Hvala Bogu, v Sloveniji je še veliko dobrih ljudi tudi med mladimi, posebno na vasi, ki so še deležni dobre krščanske vzgoje.

Zelo me je razveselilo, ko mi je nečak Jure, ki hodi šele v drugi razred osnovne šole, povedal, da se je sedaj tudi on naročil na Salezijanski vestnik. Letos tu tudi pristopil k prve-mu svetemu obhajilu. Zelo me je presenetilo njegovo znanje o Bogu, Jezusu Kristusu in Mariji. Lepo, da že majhni otroci razmišljajo o duhovnosti in ne le o šolskih problemih. Žalostno je danes stanje naše mladine, posebno v večjih mestih, ki se vdaja alkoholu, mamilom in nečistovanju vseh vrst. Zaupajmo zato v Marijo Pomočnico in Kraljico miru, da bo obvarovala našo mladino pred moralnim propadom. Zato v ta namen veliko molimo sveti rožni venec in premišljujmo trpljenje našega Gospoda Jezusa Kristusa, ter radi hodimo k sveti maši in pogosto prejemajmo sveto Evharistijo, angelski kruh iz nebes. Tudi zakrament svete pokore je danes precej v krizi, upajmo, da bo bolje.

Že sedaj se v naši fari duhovno pripravljamo na misijon, ki bo v maju, v Marijinem mesecu šmarnic. Upam, da bo misijon obrodil bogate duhovne sadove. Priporočimo se v ta namen Mariji Pomočnici kristjanov in velikemu svetniku in največjemu vzgojitelju mladine Janezu Bosku.

Zbogom in srečno.

Roman Brazavšček

MLADINSKA DUHOVNA SREČANJA

ŽELIMLJE

Srečanja za fante 5. - 8. razreda

1. skupina od 2. - 5. julija;
2. skupina od 23. - 26. julija;
3. skupina od 27. - 30. julija.

Srečanje za fante in dekleta 6. do 8. razreda

od 6. - 9. julija

Prijave: Peter Polc, Želimlje 46,
61292 lg, tel.: 061/662-012.

Srečanje družin

1. skupina 14. maja
2. skupina 11. junija

Prijave: Lojze Dobravec,
Želimlje 46, 61292 lg,
tel.: 061/662-012

KOPRIVNIK

Teden SMD od 3. letnika naprej

1. teden od 23. - 29. julija;
2. teden od 6. - 12. avgusta.

Prijave: Lojze Dobravec,
Želimlje 46, 61292 lg,
tel.: 061/662-012.

POHORJE-KOPRIVNIK

Duhovni kamp za fante in dekleta od 15 - 17 let

1. skupina na Pohorju
od 16. - 22. julija;
2. skupina na Koprivniku
(če bo za Pohorje
preveč prijav)
od 13. - 19. avgusta.

Prijave: Janez Potočnik,
Rakovniška 6,
61108 Ljubljana,
tel.: 061/127-30-28.

USKOVNICA

Uskovniški tedni

1. teden od 16. - 23. julija;
2. teden od 23. - 30. julija;
3. teden od 30. julija
do 6. avgusta.

Prijave: Jože Vidic,
Župnijski urad Cerknica,
61380 Cerknica,
tel.: 061/791-174.

SALEZIJANSKI KOLEDAR

Maj

6. sv. Dominik Savio,
zavetnik mladine
13. sv. Marija D. Mazzarello,
soustanoviteljica sester
HMP
18. bl. Leonard Murialdo
24. Marija Pomočnica, glavna
zavetnica salezijanske
družine,
27. molitveni dan za duhovne
poklice na Rakovniku
28. spomladanski romarski
shod na Rakovniku

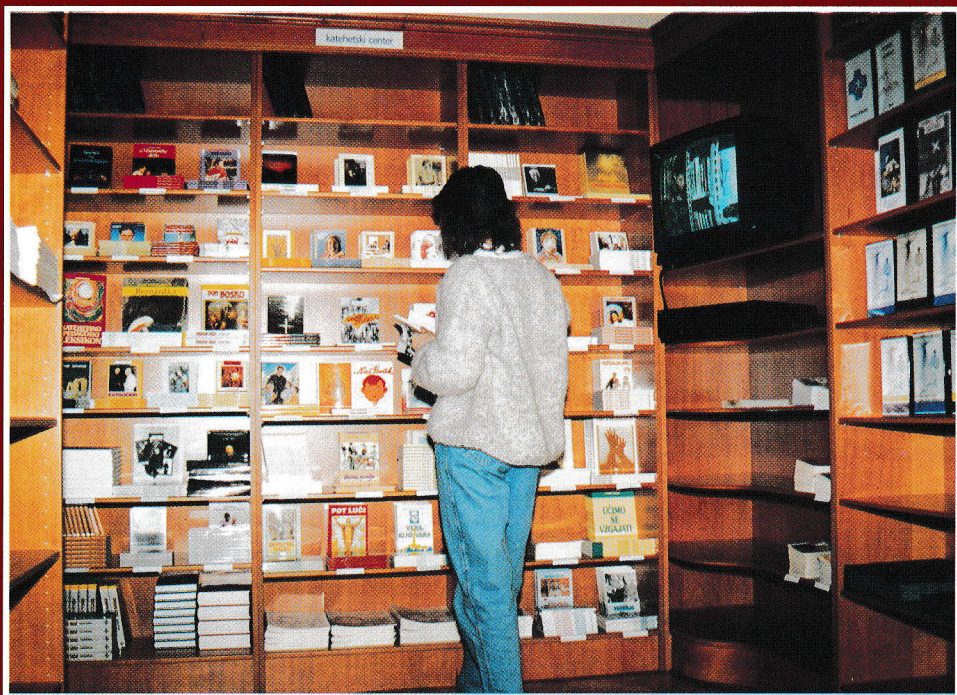
Junij

3. mladinsko srečanje
Čarno jezero na Rakovniku
23. sv. Jožef Cafasso,
don Boskov duhovni
voditelj
24. spominski dan
Marije Pomočnice
25. zadnja nedelja,
na Rakovniku ob 14.30



Duhovna ponudba v svetišču Marije Pomočnice na Rakovniku

- Vsako soboto ob 10.00 maša in molitvena ura za razne namene v pripravi na papežev obisk v Sloveniji.
- Vsako zadnjo nedeljo v mesecu ob 14.30 molitve, premišljevanje, pete litanije in maša.
- Priložnost za spoved: vsak petek od 15.00 naprej, ob sobotah od 9.00 ves dan, ob nedeljah od 14.00 naprej.



salve d.o.o., Rakovniška 6, 61108 Ljubljana, tel.: 061/127-30-86



založništvo

audio-video

grafična priprava

trgovina

storitve